

เราทุกคน
รักคน
รักโลก
หนังสือเล่มนี้ อธิบายงานเขียนจาก

ผมเป็นสามี แม่ต้องดีเป็นภรรยา

ฉีกกฎนวนิยาย สร้างมุมมองใหม่
ในความรักที่แตกต่าง เมื่อเขาจำต้องแต่งงาน
ร่วมชีวิตกับเธอที่เป็นคนสติไม่ดี
อุทิศตัวทำหน้าที่เป็นทั้ง เจ้าบ่าว และ สามี
จนกระทั่งถึงวันที่..เธอกลับมาจดจำตัวเอง
ได้อีกครั้ง

1

ศันสนีย์ zionzany

ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา เล่ม 1

โดย : ศันสนีย์ zionzany

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดีทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-93720-5-9

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มิถุนายน 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

ศันสนีย์.

ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา เล่ม 1.-- กรุงเทพฯ : สีน้า, 2564. 266 หน้า

1. นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง. 895.913

ISBN 978-616-93720-5-9

พิมพ์ที่

บริษัท จรัลสนิทวงศ์การพิมพ์ จำกัด

233 ซอยเพชรเกษม 102/2

แขวงบางแคเหนือ เขตบางแค

กทม. 10160 โทร.0-2809-2281-3

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์สีน้า

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก

แขวงบางไผ่ เขตบางแค กทม.10160

watercolorpublishing@gmail.com

ราคา 250 บาท

สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

พิสูจน์อักษร

รูปเล่ม

ออกแบบปก

ธนพร ภูนวงศ์

สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์

อภิธาร เพ็ชรวัฒนา

คำนำสำนักพิมพ์

พิศมณี เป็นลูกสาวคนโตของบ้านอัญญาวิชัย ที่เกิดมาบนกองเงินกองทอง ด้วยบิดามารดาเป็นผู้สร้างรากฐานเอาไว้แล้ว เธอเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง แต่มีความเก่งและเฉลียวฉลาด จึงไม่เคยยอมอ่อนข้อให้ใคร มีแต่คนอื่นเท่านั้นที่ต้องยอมให้เธอ จนวันหนึ่งเธอเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ พ้นขึ้นมาอีกทีก็กลายเป็นคนบ้าสติไม่ดี และที่แย่ไปกว่านั้น เธอถูกรวบคร่อมมัดมือชก ให้แต่งงานกับ **สุชาญ** ทั้งที่ยังเป็นบ้า ซ้ำร้ายเขาไม่ใช่คนรักอีกต่างหาก เพื่อให้น้องสาวของตนเองสมหวังได้แต่งงาน สาเหตุเพราะตระกูลอัญญาวิชัยต้องคำสาปอาถรรพ์ประจำตระกูล ลูกสาวคนโตสุดจะต้องออกเรือนก่อน ลูกหลานคนที่เหลือถึงจะออกเรือนได้ ถ้าไม่ทำตามจะมีวิญญาณบรรพบุรุษมาคอยขัดขวางไม่ให้ลูกหลานคนไหนได้แต่งงาน

สุชาญ เจ้าบ่าวจำเป็น ยอมแต่งงานกับคนบ้า ทั้งที่ตนเองมีคนรักอยู่แล้ว เพื่อเงิน คำเดียว จึงต้องยอมเสียศักดิ์ศรีของตัวเองและคนที่เขารัก ด้วยข้อผูกมัดสัญญาสองปีกับเงินก้อนโต ที่เขาคงไม่มีปัญหาหามาได้ในเวลาอันรวดเร็ว สำหรับนำไปรักษาพ่อที่ป่วยหนักรอการรักษา แต่แล้วความใกล้ชิดผูกพันของที่ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นทีละนิด จนกลายเป็นความรัก ของสุชาญมากกว่าแค่ทำตามหน้าที่หรือสัญญา

ที่ว่าทุกอย่างก็กลับพังทลายลงไปเมื่อ พิศมณี เกิดจดจำตัวเองขึ้นมาได้ แต่กลับไม่รู้จักว่า สุชาญ เป็นใคร ? เรื่องวุ่น ๆ จึงเกิดขึ้นตั้งแต่วันนั้น ถ้าท่านอยากรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นอีกต่อจากนี้ และทั้งสองคนจะกลับมารักกันอีกได้หรือไม่ เรียบเชิญเปิดหน้าถัดไปได้เลย **ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา** ประพันธ์โดย **คันสนีย์ zionzany** การ์ตูนตีเรื่องนี้จะทำให้คุณประทับใจไปอีกนาน

สำนักพิมพ์สีน้ำ

คำนำผู้เขียน

นิยายเรื่อง **ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา** เป็นเรื่องราวของผู้ชายปกติธรรมดาคนหนึ่ง ซึ่งถูกโชคชะตาชักนำไปให้ต้องแต่งงาน และใช้ชีวิตคู่อยู่กับผู้หญิงสติไม่ดีหรือที่เรียกกันว่า 'คนบ้า' คนหนึ่ง เขาต้องทำหน้าที่เป็นสามี คอยศึกษาเรียนรู้ คอยดูแลเธอในฐานะภรรยา ตามกำหนดเวลาที่ทำสัญญากับบิดาฝ่ายหญิงเอาไว้สองปี

นิยายรักเรื่องนี้ เริ่มต้นขึ้นเมื่อเดือนสิงหาคม 2564 ในการนำเอาโครงเรื่องเก่าเก็บที่เคยคิดเอาไว้มานานแล้ว เอากลับขึ้นมาปรับแก้ ปรับเปลี่ยน แก้ไขสร้างตัวละคร ลงรายละเอียดเบื้องต้นต่าง ๆ ก่อนจะเริ่มต้นเขียนถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของชายหญิงคู่หนึ่ง อยากเขียนนิยายแนวรักอบอุ่น ซึ่งกินใจ ผ่อนคลายอารมณ์ รับหน้าผนคู่รักเรื่อง ซึ่งภายในเรื่องก็จะคละเคล้ากันไปทั้งความสุข ความทุกข์ เสียสละ หัวเราะ รอยยิ้มและหยาดน้ำตา นำพาหัวใจของท่านผู้อ่านไปสู่สัมผัสกับความรู้สึกรักนึกคิดของตัวละครอย่างใกล้ชิด

แก่นหรือเนื้อหาหลักของนิยายเรื่องนี้ คือ การใช้ชีวิตร่วมกันระหว่างคนปกติและคนบ้า โดยมีส่วนประกอบอื่น ๆ เป็นเครื่องปรุงเพิ่มรสชาติ อาทิเช่น การถูกปัญหาต่าง ๆ รุมเร้าชีวิต ต้องดิ้นรนหาทางออก การต้องตกอยู่ในสภาวะกดดันหรือแม้แต่เรื่องของอดีตชาติหรือวิญญาณ โดยมีเหตุและผลสอดรับกันอยู่ในที่ด้วยว่าเหตุใด เรื่องนี้จึงมีวิญญาณเป็นตัวร่วมขับเคลื่อนเรื่องราวร่วมไปกับองค์ประกอบอื่น ๆ

ผู้เขียนขอขอบคุณผู้มีพระคุณต่อนิยาย **ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา** ทุกท่าน บุคลากรทุกฝ่าย และผู้อ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนต่อนิยายเล่มนี้ หวังว่า ท่านจะได้รับอรรถรสและความบันเทิงจากนิยาย **ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา** ไม่มากก็น้อยกันด้วยนะคะ

ศันสนีย์ zionzany

พฤษภาคม 2564

สารบัญ

บทที่ 1	อัญวนินิชย์	1
บทที่ 2	คำสาป	19
บทที่ 3	เลือก	37
บทที่ 4	สื่อ	57
บทที่ 5	แผนการ	77
บทที่ 6	คืนแรก	95
บทที่ 7	เผชิญหน้า	109
บทที่ 8	ให้	125
บทที่ 9	ครอบครัว	141
บทที่ 10	ปรับตัว	161
บทที่ 11	รางวัล	179
บทที่ 12	น้องชาย	197
บทที่ 13	รวมตัว	217
บทที่ 14	ปลอบ	235
บทที่ 15	ฝันร้าย	253
บทที่ 16	ฝาก	271
บทที่ 17	ตัดสินใจ	291
บทที่ 18	ต้องการ	307

บทที่ 1

อัญวณิชย์

แสงอาทิตย์ยามเช้าสาดส่องลงมา ผ่านชั้นใบอันคหนาของ ต้นบุนนาคสูงใหญ่ เกิดเป็นร่มเงาของแมกไม้ทับลงบนตัวตึกขนาดใหญ่ทาสีขาวครีม ซึ่งมีลักษณะภายนอกเป็นสไตล์นีโอคลาสสิก ตามแบบ อย่างรสนิยมทั่วไปของคนมีเงิน ที่ต้องการสร้างคฤหาสน์หลังใหญ่ไว้เป็นที่พำนักอาศัยสักหลัง

บนชั้นสอง ภายในห้องหนึ่งด้านปีกตะวันออก สายลมโชยอ่อน ของยามเช้าพัดผ่านอย่างแผ่วเบา เข้ามาทางหน้าต่างสี่บาน ซึ่งถูกเปิด ออกกว้างอย่างเต็มที่ในเช้านี้ เพื่อรับแสงแห่งวัน เงามวลดลยซึ่งเกิดจาก แสงแดดส่อง ลอดผ่านร่องรูตามกิ่งก้านใบของต้นบุนนาค เดินเส้นเด่น ไหวไปตามผนัง ทอดตัวลงบนพื้นไม้ขัดมันสีน้ำตาลเงาวับ และบางส่วน ยังถือโอกาสทับลงบนตัวของชายคนหนึ่ง ผู้ซึ่งกำลังยืนอยู่ตรงหน้า กระจกเงาบานใหญ่ ในชุดเจ้าบ่าวแบบไทยประยุกต์

สุชาฎ ขยับตัวอย่างอึดอัดเล็กน้อย ภายใต้เสื้อทรงราชประแตน แขนยาวขนาดพอดีตัวสีโรสโกลด์ สองมือของเขาถูบไล้ไปตามสัมผัสอัน เรียบลื่นของเนื้อผ้าโจงกระเบนสีม่วงเข้ม ซึ่งออกแบบมาให้ตัดกันกับ สีเสื้ออย่างเหมาะเจาะลงตัว มีเครื่องประดับคือสายสังวาลย์สีทองเส้นใหญ่ คล้องสะพายคาดตัวลงมาจากไหล่ด้านซ้ายของตน

เงาในกระจกสะท้อนภาพของผู้ชายในวัยต้นสามสิบ มีรูปร่าง สมส่วนลงตัวกับความสูงที่พอดีตามมาตรฐานชายไทย แม้ผิวพรรณ แลดูขาวอมเหลืองสะอาดสะอาด ทว่าเครื่องหน้ากลับไม่ได้หล่อเหลา

หรือโดดเด่นพอให้เป็นจุดดึงดูดสายตาแต่อย่างใด ตรงกันข้าม ภาพเงาที่ปรากฏในกระจกยามนี้ มองเห็นเป็นเพียงผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง ซึ่งมีดวงตาแลดูแห้งผากออกแดงเรื่อเล็กน้อย แม้ผ่านการจัดแต่งทรงผมและตกแต่งใบหน้าจากช่างเสริมสวยฝีมือดีเพียงใด แต่ถึงกระนั้น ก็ไม่อาจทำให้รอยยิ้มแห่งความสุขสดชื่น ปรากฏขึ้นบนใบหน้าได้ ถึงแม้ว่า วันนี้จะเป็นวิวาห์ของชายหนุ่มก็ตามที

วันนี้เป็นวันฤกษ์งามยามดี คุณหาสน์ตระกูล ‘อัญญาณิश्य’ จัดงานมงคลสมรสแบบเรียบง่ายขึ้นที่นี่ ทุกสิ่งทุกอย่างถูกเตรียมเอาไว้พร้อมสรรพ เหลือแค่รอให้สุชาฎเตรียมความพร้อมทั้งกายและใจ ก่อนก้าวออกจากห้องแต่งตัวไปเพื่อรับบทเป็นเจ้าบ่าว เข้ารับพิธีกรรมตามความเชื่อของคนตระกูลนี้ ในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า เขาจะได้เป็นสามีที่ต้องผูกพันและถูกผูกมัดด้วยพันธะหน้าที่ คอยดูแลภรรยาหรืออีกนัยหนึ่ง ลูกสาวคนโตของบ้านนี้ ในอนาคตอันใกล้ที่กำลังดำเนินมาถึง ไม่ว่าจะ..เขาจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม

นางสาวพิศมณี อัญญาณิश्य คือ ชื่อของเจ้าสาว บุคคลที่จะต้องเข้าร่วมพิธีสมรสเคียงข้างสุชาฎ ในเช้าวันนี้..

เข็มบนหน้าปัดนาฬิกาตั้งพื้นแบบโบราณเคลื่อนเข้าใกล้เลขเก้า มีเสียงเคาะประตูทางด้านนอกเบา ๆ ก่อนที่ใครบางคนจะถือวิสาสะบิดลูกบิดประตูเปิดออกกว้าง ก้าวเข้ามาทำลายความเงียบสงบของยามเช้า ทั้งเอ่ยชวนพูดคุยสนทนา เพื่อให้สุชาฎรู้สึกว่าเขาไม่ได้โดดเดี่ยวเพียงลำพังคนเดียวในที่แห่งนี้

“เป็นไงบ้าง ซาฎุ ไอ้อี! วันนี้หล่อเหลาดูดีเป็นพิเศษเลยนะเพื่อน”

อรุณสวัสดิ์ส่งเสียงทักทายพร้อมกับยิ้มร่า แลดูเบิกบานและมีความสุขเสียยิ่งกว่าเจ้าบ่าว ผู้ซึ่งเป็นเพื่อนกันเสียอีก ขณะสุชาฎได้แต่ยิ้มนิทตอบรับคำชมดังกล่าว หันหน้าไปทางเพื่อนผู้มีศักดิ์เป็นลูกพี่

ลูกน้องกับฝ่ายเจ้าสาว เพื่อนผู้เป็นหนึ่งในแรงผลักดันสำคัญ ที่ทำให้เกิดพิธีแต่งงานในวันขึ้นนี้

“ขอบใจมากนะ รุณ ขอบคุณสำหรับทุกอย่าง”

“เฮ้ย.. ขอบคงขอบคุณอะไรกัน ฉันต่างหากแหละที่ต้องเป็นฝ่ายขอบคุณนาย สิ่งที่น่าจะทำวันนี้ยิ่งใหญ่ซะ เพื่อน นายไม่ได้ช่วยแค่ฉัน ยังมีอีกหลายคนข้างนอกนั่น รอต่อแถวขอบคุณนายเป็นพรวน”

คำพูดดังกล่าวทำให้สุชาญหัวเราะออกมาเบา ๆ อย่างอดนึกขันไม่ได้ อรุณสวัสดิ์อาจพูดเป็นทำนองติดตลกก็จริง แต่ก็ไม่ได้เกินเลยไปจากความเป็นจริงเลยแม้แต่น้อย

มันเป็นงานแต่งงานที่แฝงเร้นด้วยนัยยะหลายประการ ทั้งพันลึกพิสดารเกี่ยวเนื่องกับเรื่องเหนือความเข้าใจ ซ้ำยังมีผลกระทบกับใครต่อใครหลายคน หรือแม้แต่มีเรื่องส่วนตัวของเขาเข้ามาปะปนกับเรื่องนี้ด้วย

เมื่อการแต่งงานไม่ใช่เรื่องของคนเพียงแค่สองคน สิ่งที่เจ้าบ่าวอย่างเขาพึงกระทำก็คือ ต้องอดทน รับมือกับทุกสถานการณ์ แล้วผ่านมันไปให้ได้

“เดินมาไกลแล้ว คงถอยหลังกลับไม่ได้ ก็คงต้องเดินหน้าต่อไป เขาให้นายมาตามฉันใช่ไหม ไปกันเถอะ ฉันพร้อมแล้ว”

ว่าที่เจ้าบ่าวขยับจัดเสื่อผ้าให้แลดูเข้าที่เข้าทางเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนพยักพยิดหน้าให้เพื่อนเป็นสัญญาณชวนกันออกจากห้องนี้ไป

“ยิ้มหน่อยก็ได้นะ เดี่ยวได้ออกไปเห็นเจ้าสาว อาจทำให้นายอารมณ์ดีขึ้นมาก็ได้ วันนี้ยัยพิศสวยมาก สวยถึงขนาดที่ฉันเห็นแล้วยังต้องตะลึงเลย ไม่รู้เรียกใช้บริการช่างแต่งหน้าทำผมจากที่ไหน เดี่ยวต้องขอเบอร์ติดต่อไว้ เผื่อเรียกใช้งานตัวเองบ้างแล้ว”

“คุณพิศเธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า วันนี้เป็นวันอะไร โดนบังคับแต่งกับใคร เธอยังไม่รู้เรื่องเลย”

“เออ ไม่วุ่นนั้นแหละดีแล้ว ถ้ายังอยู่ดีมีสติเป็นคนดีมีชาตินี้ก็ไม่มีความ
แต่่งออกไปไม่วุ่นจะยังไปก็ตาม ขอแค่ผ่านพ้นวันนี้ไปได้ ฉันยอมทำทุกอย่าง
เลยทีเดียวยี่ว่ะ”

อรุณสวัสดิ์พูดด้วยน้ำเสียงชิงชัง พลางผลักบานประตูเปิดออก
กว้าง เป็นฝ่ายเดินนำทางเพื่อนไปยังห้องประกอบพิธีสำคัญซึ่งอยู่บน
ชั้นเดียวกัน หากแต่อยู่คนละฟากฝั่งไปทางทิศตะวันตก ภายในตัวอาคาร
อันแสนกว้างใหญ่แห่งนี้

ตลอดรายทางไปตามโถงทางเดิน แวดล้อมไปด้วยผู้คนแต่งตัว
ประณีตสวยงาม ทุกใบหน้าต่างหันมองและส่งยิ้มให้แก่เจ้าบ่าว คล้ายดั่ง
ต้องการแสดงความยินดีที่เห็นใจ แยกที่มาร่วมงานส่วนใหญ่เป็นญาติทาง
ฝ่ายเจ้าสาว พวกเขาพูดคุยกันด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเบิกบาน แลดูมีความสุข
สดชื่น เสียยิ่งกว่าคู่แต่งงานและเจ้าภาพในงานนี้เสียอีก

สุดปลายทางเดินเป็นโถงกว้างคล้ายห้องพระขนาดใหญ่ อรุณสวัสดิ์
ผายมือเป็นทำนองเชิญให้สุชาฎก้าวเข้าไปภายในนั้นเพียงลำพัง กลิ่นหอม
อ่อนจากพวงมาลัยดอกไม้สดโชยมาแตะจมูกเป็นตัวนำทาง ภายในห้อง
แลดูโปร่งโล่งขึ้นด้วยมีการนำเฟอร์นิเจอร์บางส่วนออกไป แต่ในเวลา
นี้ห้องกลับแน่นขนัดไปด้วยผู้สูงวัยจำนวนหนึ่ง ซึ่งพากันมานั่งคอยท่าคู่บ่าว
สาวอยู่ด้วยสีหน้าอันสงบ

สุชาฎยกมือขึ้นพนมไหว้ชายวัยกลางคน ที่นั่งเด่นเป็นประธานอยู่
บนเก้าอี้ไม้แกะสลักตัวใหญ่ แล้วจึงค่อยหันไปไหว้แสดงความเคารพกับ
ผู้อาวุโสท่านอื่น ๆ ที่นั่งร่วมอยู่ด้วยในที่แห่งนั้น จากนั้น เขาจึงย่อตัวลง
เดินคลานเข้าเข้าไปใกล้ ก่อนหยุดนั่งพับเพียบลงตรงหน้าญาติผู้ใหญ่
สุดลมหายใจเข้าลึกยาว กำหนดจิตใจให้ตั้งมั่น มีสมาธิพร้อมประกอบ
พิธีการที่กำลังจะอุบัติขึ้นในอีกไม่ช้า

“วันนี้วันดี เป็นวันมงคลของบ้านเรา ฉันรู้สึกยินดีที่ได้ต้อนรับเธอ มาเป็นลูกเขย เป็นสมาชิกอีกคนหนึ่งของครอบครัวเรา ฉันหวังเพียงเธอจะ รักและเมตตา มีความอดทนให้แก่ลูกสาวของฉัน หนักนิดเบาหน่อย หรือ ไม่ว่าอะไร ยอมได้ก็ขอให้ยอมกันไป ฉันวางใจในตัวเธอได้ใช่ไหม สุชาฎา”

“ครับ”

คนที่กำลังเอ่ยปากขอคำมั่นสัญญาจากเขา คือ คุณอุดมชัย ผู้มีศักดิ์เป็นบิดาของเจ้าสาว ช่างกันนั้นเป็นคุณพิชญ์สินี ภรรยาคู่ชีวิต ที่กำลังยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับน้ำตาแห่งความปลาบปลื้มยินดี ด้วยท่าทาง อันมีนวลอ่อนหวานสมตัว

“ขอโทษด้วยนะจ๊ะ แต่ฉันตื่นตันจริง ๆ ไม่คิดเลยว่า จะมีวันนี้กับ เขาได้ อย่างไรก็ตามก็ขอฝากลูกสาวด้วย ช่วยประคับประคองกันไป พิศมณี อาจเป็นผู้หญิงที่ขาด ๆ เกิน ๆ ไปบ้าง แต่ฉันเชื่อว่า เธอและลูกสาวของ ฉันสามารถจับมือกันข้ามผ่านสิ่งเหล่านี้ และมีความสุขด้วยกันได้”

“ครับ”

สุชาฎาไม่ได้พูดอะไร นอกจากคำตอบรับเพียงสั้น ๆ อาจฟังแปลกหู แลดูพิกลอยู่บ้างที่ผู้ใหญ่ฝ่ายเจ้าสาวออกจะรีบร้อนกล่าวคำอวยพร เหมือน ต้องการให้ขั้นตอนพิธีการเป็นไปอย่างกระชับรวดเร็ว สุชาฎาชำเลื่องสายตามองไปยังภาพวาดติดผนังบานใหญ่ ที่อยู่บนฝาผนังห้องด้านหนึ่ง มันเป็น ภาพแทนตัวของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งไม่ได้แลดูสมจริงอะไรนัก แต่มีน้ำหนักทางความเชื่ออย่างมหาศาลต่อใครหลายคนที่มารวมตัวกัน ในงานฉลอง มงคลสมรสของเธอ

รูปของบรรพบุรุษฝ่ายหญิง ผู้เป็นต้นตอของชาวลือเรื่องคำสาป รูปของย่าชวดวันดี..

มีเสียงฝีเท้าก้าวเดินตึงตังตั้งขึ้นทางด้านหลัง ทำให้ทุกสายตาทันไปจับจ้องมองคนสำคัญ ผู้ซึ่งเผลอมาเป็นลำดับสุดท้าย และเป็นหัวใจสำคัญของงานในวันนี้

เรือนร่างอรรชรอ่อนบางในชุดไทยเจ้าสาว สีชมพูอ่อนอมม่วงเรียบ หู ปรากฏกายขึ้นตรงหน้าประตูด้วยท่าทางของคนที่ไม่เคยแก่ ๆ กัง ๆ ผมยารวบเกล้าเก็บเป็นมวยไว้ด้านหลัง เผยให้เห็นดวงหน้าสวยเด่นที่มีคิ้วและดวงเนตรคมเขียนประดับ ผิวพรรณผุดผ่องเป็นของโยแลดูเปล่งปลั่ง ทอรัศมีแห่งเจ้าสาวผู้งดงาม ผสมผสานไปกับฝีมือการเนรมิตแต่งแต้มจากทีมช่างฝีมือดี

แม้แต่สุชาฎาที่เหลียวหันไปมองก็ยังนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ คนตรงหน้า แลดูสวยงามสมคำชมเชยจากปากอรุณสวัสดิ์ แวบหนึ่งนั้น ชายหนุ่มคิดว่าตนคงเกิดความรู้สึกปลาบปลื้ม หรือไม่ก็คงมีความสุขอิมเอิบใจ ถ้าเพียงแต่ตนจะมีความรักหรือหัวใจ ให้แก่คนตรงหน้าอย่างแท้จริงตอนนี้

มันเป็นการแต่งงานที่จัดขึ้นเป็นพิธี หากแต่หัวใจสำคัญของงานนี้คือ คู่บ่าวสาวไม่ได้มีความรัก หรือแม้แต่ความปรารถนาที่จะเป็นคู่ชีวิตกันด้วยซ้ำ

ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ในชุดเดรสสีฟ้าอ่อน แทรกตัวผ่านเจ้าสาวซึ่งเดินนำหน้าเข้ามาก่อน ‘พลอยแสง’ ผู้มีศักดิ์เป็นน้องสาวของพิศมณี รีบกระซิบกระซาบบอกกล่าวกับบิดามารดาเสียงเบา ด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“พ่อคะ แม่คะ รีบ ๆ ทำให้เสร็จสิ้นพิธีการเถอะคะ พี่พิศเริ่มตั้งท่าองแงแล้ว พลอยกลัวว่า อีกสักเดี๋ยวนะ พี่พิศอาจเกิดอาละวาดขึ้นมา แล้วงานจะล่มเอาเสียเปล่า ๆ”

ทั้งพ่อและแม่มีอาการหูผึ่ง ทำตาโตขึ้นมาทันที คุณอุดมชัยรีบลุกขึ้นไปจุดธูปเทียนบูชาพระประธาน หน้าโต๊ะหมู่บูชาขนาดใหญ่ ระหว่างรอเจ้าสาวที่มีนางเย็นจิต หญิงชราผู้มีศักดิ์เป็นแม่นมเก่าแก่ คอยรูนหลังให้เข้ามานั่งลงตรงด้านซ้าย เคียงข้างกับเจ้าบ่าวได้เป็นผลสำเร็จ

“นั่งตรงนี้นะคะ คุณพิศ นั่งพับเพียบดี ๆ ค่ะ นั่งแบบคุณชาฎา นะคะ”

“ไม่เอา ไม่ชอบ เจ็บขา”

หญิงชราพยายามหว่านล้อมด้วยถ้อยคำอ่อนหวาน ชักจูงให้อีกฝ่ายทำตาม ด้วยวิธีการพูดแบบผู้ใหญ่พูดกับเด็ก ในขณะที่พิศมณีนั่งลงในท่าตามสบาย กางแขนขากว้างออกแบบทำนองขัดสมาธิ

“โอ้.. อุตส่าห์แต่งหน้า แต่งตัวสวย ๆ วันนี้นะ คุณพิศสวยที่สุดเลยนะคะ ถ้านั่งพับเพียบได้ก็จะยิ่งสวยขึ้นอีกนะ ไม่เอาหรือคะ คนดี”

“ไม่!”

“นมจ๊ะ ๆ ข้างเถอะ ไม่เป็นไรหรอก ให้เขานั่งแบบนี้ก็ได้”

อาการออกฤทธิ์ออกเดชเล็ก ๆ ของหญิงสาวถือเป็นสัญญาณอันตราย ด้วยเหตุนี้ คุณพิศณัฐนี่ผู้เป็นมารดาจึงเฝ้าปากกับพี่เลี้ยงของตนให้เฝ้าเฝ้าตามนั้นไป พยายามรักษาบรรยากาศที่ดีเอาไว้ เพื่อให้ขั้นตอนสำคัญผ่านพ้นไปได้อย่างราบรื่น

“ซาญ”

“ครับ คุณพิศ”

จังหวะหนึ่ง พิศมณีหันไปหาคนที่นั่งอยู่ด้านข้าง ใช้ดวงตาที่อโศกเป็นตัวนำทาง ชี้นิ้วมายังชุดของฝ่ายชาย ก่อนเอ่ยชมเหมือนเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดาทั่วไป

“ใส่เสื้อสีเหมือนกันเลย สวย ๆ”

“สวยครับ วันนี้ คุณพิศเองก็สวยมากครับ”

ฝ่ายได้รับคำชมยืมแห่งเหมือนถูกใจ ก่อนหันมาสนใจตัวเอง ด้วยการพยายามแกะเข็มกลัดที่ติดประดับอยู่บนผืนสีไปออก ประหนึ่งกำลังแสดงอาการชุกชุน ไม่สนใจญาติผู้ใหญ่ท่านอื่นที่โน้มตัวเข้ามาใกล้ และพยายามจะโอบาปราศรัยด้วย

หลังไหว้พระเสร็จ คุณอุดมชัยก็กลับมาหนึ่งที่เดิม กล่าวคำอวยพรให้แก่คู่บ่าวสาว ก่อนที่จะให้คนทั้งสองจัดการแลกแหวนแต่งงาน พิธีสู่ขอและจดทะเบียนสมรสถูกตัดออกไปด้วยเหตุผลบางประการ ถึงแม้กระนั้นขั้นตอนสวมแหวนให้แก่กันก็ยังผ่านไปอย่างทุลักทุเล เพราะเจ้าสาวไม่ยอม

พนมมือไหว้หรือกราบเจ้าบ่าว แม้แต่เครื่องประดับชิ้นอื่นที่ตระเตรียมกันเอาไว้ ก็ไม่มีโอกาสได้สวมใส่ลงบนตัวเจ้าสาว

สุชาญบรรจงสวมแหวนลงบนนิ้วนางข้างซ้ายของฝ่ายหญิง แม้สีหน้าเรียบนิ่งแต่ก็รู้สึกสงบและผ่อนคลายมากขึ้น ใจหนึ่งนึกเวทนาในความบกพร่องทางสมองของหญิงสาว ในขณะที่เดียวกันก็นึกสมเพชเวทนาตัวเองขึ้นมาขอบคุณไปด้วย

คนหนึ่งสติไม่ดี ส่วนอีกคนก็ฉวยโอกาสหากิน บนความบกพร่องของอีกคน

หลังจากนั้น สุชาญและพิศมณีนึกพามาหนึ่งคุกเข้าอยู่ต่อหน้ารูปวาด ชายหนุ่มพนมมือที่มีรูปหนึ่งดอกจุดไฟแดงวาบในมือ พลางมองดูด้านหลังของว่าที่พ่อตา ผู้กำลังจุดธูปบอกกล่าวกับบุคคลในรูปด้วยน้ำเสียงซึ่งซังตั้งใจ ด้านข้างกันนั้นเป็นเจ้าสาวที่อยู่ในท่านั่งเหยียดขาอย่างสบาย ใช้สองมือทำตัวยันกับพื้นด้านหลังเอาไว้ มือขวากำธูปหนึ่งดอกเช่นกัน หากแต่ปลายธูปหมิ่นเหม่จวนเจียนจะจี้ลงกับพื้นไม้ที่อยู่รอบ

เสียงคุณอุดมชัชยกวาดดั่งกังวาน ท่ามกลางคนทั้งหมดในห้องพระที่ต่างยกมือขึ้นพนมไหว้ตามกัน

“ย่าชวดครับ วันนี้ ลูกหลานขอออกกล่าวเรื่องมงคลให้วิญญูญาณของท่านได้รับรู้ พิศมณี เหลนสาวคนโตสุดในบรรดาชั้นเหลนปัจจุบันได้เข้าพิธีแต่งงานแล้วกับผู้ชายที่ดีมากคนหนึ่ง ขอให้ย่าชวดโปรดวางใจและอำนวยความสะดวกให้เหลนสาวของท่าน ได้มีชีวิตคู่ที่ราบรื่น ครองเรือนยาวนาน และมีความสุขสดชื่นด้วยนะครับ”

ทุกสายตามองไปยังรูปวาดครึ่งตัวของบรรพบุรุษฝ่ายหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเขียนขึ้นเป็นภาพวาดสีน้ำมันแลดูเก่าสีซีดจาง ด้วยผ่านวันเวลามาอย่างยาวนานหลายสิบปี บุคคลในภาพเป็นเสมือนภาพสมมติของสตรีที่ยังอยู่

ในวัยสาว สวมใส่ชุดไทยเรือนต้นสีส้มอมแดง ท่อนบนเป็นเสื้อผ่าอก มีกระดุม แขนสามส่วนแบบเรียบง่าย เข้ากันกับผ้าถุงซึ่งเป็นชิ้นสีเดียวกัน ผมยาวสีดำมุ่นเป็นมวยเก็บไว้ด้านหลัง ทัดดอกไม้สีขาวบริเวณเหนือ ไบหูด้านซ้าย ภาพดังกล่าวแลดูสวยงามทั้งมีมนต์ขลังอย่างน่าประหลาด ยามเมื่อติดประดับไว้ในห้องพระแบบนี้

สุชาฎยกมือขึ้นพนมไหว้ แม้ในใจเองไม่ได้มีความรู้สึกนึกคิด ไต่ ๆ เกี่ยวกับความเชื่อของคนที่นี่ ตัวเขาเองไม่ได้รับทราบข้อมูลอะไรเกี่ยวกับบุคคลในภาพมากนัก รู้เพียงแต่ว่า เป็นบุคคลสำคัญที่มีส่วนทำให้งาน ในวันนี้เกิดขึ้น เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ กลับกลายเป็นเรื่องที่สามารถเป็นไปได้ขึ้นมา

เป็นไปได้หรือที่วิญญาณของบรรพบุรุษจะมีความประสงค์ ยังคง วนเวียนอยู่ในโลกนี้ และมีความต้องการให้ลูกหลานแต่งงานออกเรือนไป ถึงขนาดใช้เรื่องเลวร้ายอย่างค้ำสาปประจำตระกูล มาบังคับให้เป็นไปตาม อย่างที่ตนต้องการ

“พิศ ยกมือไหว้ย่าขวดสิ ลูก”

คุณอุดมชัชหันไปบอกกล่าวแก่ลูกสาวคนโต

“ไม่ไหว้ ไหว้ทำไม พี่คนนี้ เจอบ่อย เขาชอบมาเล่น ชอบมาคุยกับพิศ”

คำพูดเพื่อเจ้าของเจ้าสาวสติไม่ดี เล่นเอาบรรยากาศภายในห้อง เปลี่ยนแปลงในระดับพลัน ผู้หลักผู้ใหญ่ต่างมองหน้ากัน บ้างมีอาการสะดุ้ง บางคนเริ่มขยับตัวอย่างอึดอัดเหมือนนั่งไม่ติดที่ เหมือนดั่งถ้อยความที่ได้ยิน ได้ฟังสร้างความน่าขนลุกขนพองให้ก่อเกิด

“วันนี้ พิศแต่งงานแล้วนะ มีครอบครัว เป็นฝั่งเป็นฝาแล้ว ต่อไปพิศ ต้องไปอยู่กับผู้ชายคนนี้ ไปอยู่กับชาฎ พิศต้องทำตัวดี ๆ ด้วยนะ ลูกนะ”

ผู้เป็นมารดาโน้มตัวเข้าพูดคุยกับบุตรสาวคนโต ด้วยถ้อยคำและ น้ำเสียงอ่อนหวาน ใช้น้ำจิ้มประหนึ่งพูดจากับเด็ก เพราะนั่นเป็นวิธีเดียว ที่คนตรงหน้าจะรับฟัง และเพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจ

พิศมณีนหันขยับไปหาชายผู้ถูกกล่าวพาดพิงถึงในทันที ก่อนส่งเสียงร้องประท้วงโวยวายออกมาดังลั่น เริ่มออกอาการงอแงคล้ายตั้งคนควบคุมตัวเองไม่ได้

“ไม่เอา ไม่อยู่กับซาณู พิศจะอยู่กับนมเย็น จะอยู่กับนมเย็นนน !!”

ประโยคสุดท้ายตะเบ็งเสียงสุดหวีด ชนิดที่ใครหลายคนต้องเบ้หน้าหรือยกมือขึ้นปิดหู ความโกลาหลวุ่นวายพลันบังเกิดขึ้นภายในห้องพระทันใด เมื่อเจ้าสาวโผล่เข้ากอดพี่เลี้ยงวัยชราแน่น พลังส่งเสียงร้องห่มร้องไห้เสียดยกใหญ่ หมดสิ้นแล้วซึ่งความสวยงามของเสื้อผ้าหน้าผมที่สู้อุตส่าห์บรรจงจัดแต่งมาอย่างดี

“ไป ๆ เอา้ยพิศกลับห้องไปก่อนเลย บ้าเย็น ปลอบให้สงบแล้วให้แกพักผ่อนอยู่แต่ในห้อง ไม่ต้องออกมางานเลี้ยงข้างนอกก็ได้ไม่เป็นไร มีแต่ญาติ ๆ กันเองทั้งนั้น ตรงนี้คงไม่มีอะไรแล้ว”

เดือดร้อนบิดาเจ้าสาวต้องรีบออกปากส่งความกับคนรับใช้เก่าแก่ นางเย็นจิตจึงจำเป็นต้องยกแยะยกยันลุกขึ้นจากทำนองพิบพิบบนพื้นห้อง เพื่อประคองเจ้านายสาวรุ่นราวคราวหลานที่กำลังกอดตนอยู่ไม่ยอมห่าง พากลับไปยังห้องพัก จำต้องละออกจากพิธีการงานสำคัญทั้งที่เป็นวันของหญิงสาวโดยแท้

“พิธีการหรือขั้นตอนอะไรตรงนี้ก็เสร็จสิ้น เรียบร้อยดีแล้ว ไม่ต้องกังวลหรอก พ่อลูกเขย เดี่ยวพวกเราก็จะลงไปข้างล่าง ไปทักทายแขกหรือที่มางานในวันนี้กันดีกว่า”

น้ำเสียงของคุณอุดมซัยกลับมาเป็นปกติ เฉกเช่นเดียวกับสีหน้าของบรรดาญาติผู้ใหญ่ที่มานั่งเป็นสักขีพยานร่วมอยู่ด้วยภายในห้องนั้น ทุกคนกลับมายิ้มแย้มและโสภาปราศรัยต่อกัน ททยอลุกขึ้นตามเจ้าภาพที่ออกเดินนำหน้า คงเหลือเพียงเจ้าบ่าวที่ยังคงยืนนิ่งอยู่เพียงคนเดียว ลำพัง สุซาณูทอดสายตามองคุณในรูปลवादอีกครั้ง ก่อนเดินออกจากห้องไปเป็นคนสุดท้าย

ณ มุมหนึ่งภายในสวนสวย ซึ่งเวลานี้ถูกดัดแปลงเป็นบริเวณที่จัดเลี้ยงรับรองแขกที่มาร่วมงาน ท่ามกลางชุดโต๊ะเก้าอี้ที่คลุมผ้าขาว มีริบบิ้นสีของผูกตกแต่งอย่างสวยงาม พลอยแสงนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งด้วยสีหน้าเบิกบาน แสดงออกถึงความพอใจอย่างยิ่งยวดในเรื่องบางอย่าง บุตรสาวคนที่สองแต่เป็นทายาทลำดับที่สามของบ้านอัญญาวิชัยรับเอาแก้วเครื่องดีดมาจากหนึ่งในบรรดาคนรับใช้ชั้นสิบ ซึ่งทุกคนต่างออกเดินว่อนไปทั่วงาน เพื่อให้บริการแก่แขกเหรื่อหน้ารับร้อย แม้ส่วนใหญ่แล้วนั้นจะเป็นพวกกลุ่มญาติสนิทกันก็ตามที่

อรุณสวัสดิ์ที่ติดตามมาที่หลัง วางจานอาหารที่ตักมาจนพูนจานลงบนโต๊ะตรงหน้าญาติผู้น้อง เลื่อนเก้าอี้ออกด้วยท่วงท่าแสนสบาย สีหน้าแจ่มใส แลดูเป็นสุขไม่แพ้กัน

“ค่อยโล่งใจกันได้สักทีนะ พี่รุณ พี่พิศก็ได้แต่งงานแล้ว คงไม่มีคำสาปหรืออุปสรรคอะไร มาขวางกันพวกเราแล้ว พี่คิดเอาไว้หรือยังว่างานที่จะจัดอีกทีเมื่อไหร่”

พลอยแสงเอ่ยถามอีกฝ่าย ขณะกวาดสายตามองแขกเหรื่อที่มาร่วมงาน มองเห็นคูบิดามารดาของตัวเองเที่ยวเดินพาลูกเขยป้ายแดง ตะเวนทักทายคนโน้นคนนี้ไปทั่ว ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นเครือญาติกันทั้งนั้น

“คิดไว้แล้ว อีกสองสัปดาห์ข้างหน้านี้เลย” ชายหนุ่มตอบเร็วพลัน ทั้งยังมีอาหารเต็มปาก

“ฮะ ! ไม่เร็วไปหน่อยหรือคะ เตรียมงานทันหรือ”

“ลืมหาสองครั้งแล้ว บรรลุหมดทุกอย่างแล้ววว่า ต้องทำอะไรอย่างไร ไม่ต้องห่วงพี่หรอก เตรียมตัวไปร่วมงาน อวยพรยินดีให้พี่กับพี่รุณด้วยก็พอ ดีเหลือก็ต้องรีบติดต่อน้อง ๆ นี้แหละ เชื่อก่อน ไม่ใช่แค่พี่หรอก พวกที่ติดปัญหาเดียวกันนี้ ไม่มีใครยอมพลาดโอกาสของหรอก”

“อย่าว่าแต่พี่รุณเลยคะ พลอยเองก็จะรีบจัดงานตัวเอง เร็ว ๆ นี้เหมือนกัน”

“เออ.. แล้วนี่แฟนเธอไม่มาหรือ พี่ไม่เห็นเลย”

“อ้อ ก้องไม่มาค่ะ ไปเที่ยวพักผ่อนกับที่บ้านเขา พลอยเป็นคนบอกไม่ต้องมาเองแหละ เพิ่งจะหายดี ก็เลยอยากให้ไปเที่ยวพักผ่อนคลาย พักผ่อนจิตใจ”

“พี่สาวแฟนตัวเองแต่งงานทั้งที ไม่มาร่วมแสดงความยินดีสักหน่อยเหอะ ระวังพ่อตาจะไม่ปลื้มเอานา”

คำพูดดังกล่าวเล่นเอาพลอยแสงหน้าสลดลงแวบหนึ่ง ก่อนปรับเปลี่ยนสีหน้ากลับไปว่าเรื่องได้ดังเดิม

“แหม พลอยบอกคุณพ่อแล้ว ท่านก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่ งานพี่พิศเองก็จัดกันแบบภายใน ส่วนใหญ่ก็มีแต่ญาติ ๆ กันทั้งนั้นที่มา”

“ไม่ได้ว่าสักหน่อย ขอบใจพลอยด้วยซ้ำที่ช่วยกันผลักดัน จนมีวันนี้ขึ้นมาได้ ไม่งั้นปวดหัวเลย ไม่รู้จะแก้ปัญหายังไง”

“พลอยก็ต้องขอบคุณพี่รุ่นด้วยเช่นกันค่ะ ที่พาพี่ซาญเข้ามา อย่างน้อย เขาก็ดูเป็นคนดี คงอดทน และรับมือกับคนบ้าอย่างพี่พิศได้อยู่หรอก”

“พลอย.. ถึงยังไง พี่ศก็เป็นพี่สาวของพลอยนะ ระวังอย่าไปหลุดพูดแบบนี้ต่อหน้าคนอื่น เขาจะมองไม่ดีเอา ถึงอย่างไรเราก็เป็นพี่น้องกัน ถ้าวันหนึ่ง ยัยพิศเกิดรู้สึกตัว จำอะไรได้ขึ้นมา คนที่จะแยกก็คือเรา”

“น่าจะยากค่ะ พี่พิศเป็นแบบนี้มาตั้งปีกว่า เกือบจะสองปีละ พลอยยังไม่เคยเห็นแกจะกลับมาเป็นปกติ หรือเหมือนเดิมเลยสักที นี่ถ้าไม่ติดเรื่องคำสาปอะไรนี่ พี่พิศก็คงเป็นคนวิกลจริต เป็นภาระให้พวกเราดูแลกันไปจนตาย”

หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงติดกระแทกกระทั้น ขณะที่ชายหนุ่มคู่สนทนาเหยียดยิ้มขึ้นตรงมุมปากเล็กน้อย แสดงท่าที่เหมือนเพียงแค่รับฟังผ่าน ๆ เพราะเรื่องความสัมพันธ์พี่น้องที่ไม่ลงรอยกันนัก เป็นเรื่องที่อรุณสวัสดิ์รับรู้มาตั้งนานแล้ว แต่คนนอกอย่างเขาจะทำอะไรได้ นอกจากฟังหูไว้หูเท่านั้น

ครอบครัว ‘อัษฎวนิษฐ์’ ที่มีคุณลุงอุดมชัยเป็นผู้นำตระกูลและหัวหน้าครอบครัว ภรรยาคู่ทุกข์คู่ยากคือ คุณพิชญ์สินี ได้ให้กำเนิดบุตรธิดาสีริวมสี่คน อันได้แก่ พิศมณี บุตรสาวคนโต ไพฑูรย์ บุตรชายคนรอง พลอยแสง บุตรสาวคนที่สาม และเพชรกล้า บุตรชายคนท้ายสุด ซึ่งแต่ละคนมีอายุอานามห่างกันสองปีตามลำดับ

อรุณสวัสดิ์และพิศมณีต่างมีอายุเท่ากันคือ สามสิบสองปี ลูกพี่ลูกน้องอย่างพวกเขาไม่ได้สนิทสนมกันมากนัก ด้วยความที่หลักแหล่งที่พำนักอาศัยอยู่ห่างไกลกัน แต่ก็ยังพอได้ปะหน้าค่าตากันอยู่เป็นประจำ ตามวาระและโอกาสต่าง ๆ อย่างเช่น งานแต่งงานในวันนี้

ว่ากันว่า ตระกูลอัษฎวนิษฐ์นี้ มีคำสาปหนึ่งที่ตกทอดกันมารุ่นสู่รุ่น เรื่องเล่าเหนือจริงนี้ถูกถ่ายทอดให้ทุกคนที่ใช้นามสกุลนี้ได้ยินได้ฟังกันตั้งแต่ตอนเป็นเด็ก มันเป็นเรื่องราวของบรรพบุรุษฝ่ายหญิงคนหนึ่ง สตรีอ่อนหวานแสนใสมิถุนามว่า ‘วินดี’ สตรีนางนี้บังเอิญมีเหตุให้ต้องเจ็บไข้ ล้มหมอนนอนเสื่อ และสิ้นชีวิตไปก่อนที่จะตัวเองจะทันได้เข้าพิธีวิวาห์สมดังใจ กับชายที่ได้หมั้นหมายกันเอาไว้อย่างดิบดี

ก่อนสิ้นใจ หญิงสาวเพื่อพร่ำกล่าวคำอาลัย แแรงเจ็บแค้นต่อโชคชะตาได้กลายมาเป็นห่วงร้อยรัดวิญญาณเอาไว้ ไม่ให้จากภพนี้ไปสู่สัมปรายภพอย่างสงบ ดวงวิญญาณที่น่าสงสารยังคงคอยเฝ้าวนเวียนมองดู พร้อมด้วยคำขู่ซึ่งเปรียบเสมือนคำสาปที่ว่า หากลูกหลานที่เป็นหญิงและมีอายุใสสุด ในแต่ละลำดับชั้นคนใดยังไม่ได้ออกเรือนไป ลูกหลานคนที่เหลือไม่ว่าหญิงหรือชาย ก็จะไม่มียันต์ได้เป็นฝั่งเป็นฝาด้วยเช่นกัน

ใครเลยจะไปนึกว่า เรื่องเล่าปากต่อปากที่ถ่ายทอดต่อกันมานมนาน ตั้งแต่รุ่นย่ายายจะกลายเป็นความจริง อรุณสวัสดิ์ไม่เคยนึกเชื่อเรื่องดังกล่าวนี้แม้สักครั้ง จนกระทั่งประสบเข้ากับตัวเองโดยตรงเมื่อไม่นานมานี้

งานแต่งงานระหว่างเขากับรุ่งทิภา แฟนสาวที่รักใคร่และคบหา
ดูใจกันมาอย่างยาวนานหลายปี กระทั่งเข้าสู่การยินยอมพร้อมใจตกลง
แต่งงาน มีการวางแผน ตระเตรียมงานกันเป็นอย่างดี แต่ถึงกระนั้น
งานวิวาห์ที่ผู้คู่สามีภรรยาเตรียมทุกอย่างไว้พร้อมสรรพดิบดี ก็ดันมีเหตุ
วุ่นวายเกิดขึ้น จนงานล่มถึงสองครั้งสองคราว ภายในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน
อรุณสวัสดิ์ต้องยื่นกำหัดกัดฟัน ทนมองดูแฟนสาวของเขากอดซุดเจ้าสาว
ในฝัน ร้องไห้ร้องไห้ด้วยความเสียอกเสียใจที่ตัวเองไม่มีโอกาสได้สวมใส่
เพื่อเติมเต็มความปรารถนาสูงสุดในชีวิตลูกผู้หญิงเลยสักครั้ง

อยากจะทำใจให้คิดอยู่เหมือนกันว่า ตัวเองนั้นโชคร้ายเอง.. แต่
หลังจากนั้นไม่นานนัก วงศาคณาญาติก็เริ่มระส่ำระสายกันอย่างหนัก
เมื่อไม่ว่าจะเป็นงานแต่งงานของญาติคนใดก็ตาม งานเหล่านั้นก็จะมีอัน
ต้องล้มเลิกหรือล่มไปอย่างน่าพิศวงตาม ๆ กัน กระทั่งเสียงลือเสียงเล่า
อ้างถึงเรื่องคำสาปของย่าชาวดวงดีเริ่มหนาหูขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งสุดท้าย
ทุกคนต่างโยนความผิดไปให้สิ่งที่ไม่เห็น กลายเป็นผู้กระทำเสียอย่างนั้น

อรุณสวัสดิ์คงไม่ตื่นนอนทำทุกวิถีทาง ถ้าหากไม่ใช่เพราะรุ่งทิภา
ลั่นวาจาเอาไว้ว่า เธอจะขอถอนหมั้นและไปจากชีวิตของเขาตลอดกาล
ถ้าหากยังคงมีอุปสรรคขัดขวาง และไม่มีงานแต่งงานเกิดขึ้นภายในระยะเวลา
สามเดือนข้างหน้า นับต่อไปจากนี้

โชคร้ายเสียยิ่งกว่าโชคร้าย เพราะลูกหลานชั้นเหลนที่เป็นหญิง
คนโตสุดที่เวลานั้น ดันเป็นพิศมณี ผู้ซึ่งมีอายุอานามก้าวผ่านหลักสามสิบ
แล้ว แต่ก็ยังไม่มีการแต่งงานออกเรือนหันไปเสียที ซึ่งสาเหตุหลัก
อาจเป็นด้วยนิสัยใจคออันแสนร้ายกาจ ชนิดที่สามารถทำให้คนรอบข้าง
รู้สึกหวั่นหวาด อีกทั้งเข็ดขยาดไปตาม ๆ กัน

แต่สิ่งที่ทำให้เรื่องนี้มันยากยิ่งไปกว่านั้น นั่นก็คือ พิศมณีประสบ
อุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อประมาณสองปีก่อน เจ้าตัวได้รับบาดเจ็บสาหัส
มีรอยแผลเป็นบนใบหน้า และหลังจากฟื้นคืนได้สติขึ้นมา หญิงสาว

ก็เริ่มมีอาการทางประสาท จนกระทั่งลุกลามกลายเป็นเลอะเลือน สติ
พินเพื่อน เกิดจดจำใครไม่ได้ขึ้นมาแม่แต่ตัวเอง ปัจจุบัน พิศมณียังคงมี
อาการคุ้มดีคุ้มร้าย อาละวาดขึ้นมาบ้างเป็นบางเวลา ก้ากึ่งค้างคาอยู่
ระหว่างพรมแดนแห่งผู้ปกครองทางสติปัญญา และพรมแดนแห่งผู้ตกอยู่
ภายใต้ห้วงวิกลจริต

ยามเป็นปกติธรรมดาที่ร้ายกาจเหลือคณา ยามเป็นบ้าไปแล้ว
นั้นก็ยิ่งไปอีกนใหญ่ แม่แต่พ่อแม้อย่างไม่สามารถรับมือกับลูกได้ ไม่ว่าจะ
เชิญจิตแพทย์ฝีมือดีสักแค่ไหน มาทำการบำบัดรักษา อาการของพิศมณี
ก็ไม่มีที่ท่าว่า จะดีขึ้นเลยแม่แต่ชนิดเดียว

เพราะฉะนั้น เรื่องแต่งงานนะหรือ.. อย่าหวัง ! ก็ใครกันล่ะจะยอม
เอาตัวเองมาผูกพันนะ แต่งงานกับคนบ้า ครั้นจะหาคนมารับบทเจ้าบ่าว
ปลอม ๆ เพื่อตบตาวิญญาณบรรพบุรุษก็ไม่ได้ เคยมีคนลองเสนอแนะ
ต่อหน้าคุณลุงอุดมชัยแล้ว แต่หลังจากนั้น ต้องรีบแน่นมาจุดธูปขอขมา
ต่อหน้ารูปกันแทบไม่ทัน

ทุกปัญหาหยาบมีทางแก้ไข ขึ้นอยู่กับว่า จะแก้อย่างไร ให้ออกมา
ตรงกับความต้องการที่สุด

ทั้งของคนเป็น..

..และของคนตาย

“อู๊ย ! นั่นบ้าวินีนา ฟี่รูน เดียวพลอยขอตัว ไปทักทายคุณบ๊าวี
ก่อนนะคะ”

น้ำเสียงตื่นเต้นยินดีของพลอยแสงที่ตั้งขึ้น เป็นตัวปลุกอรุณสวัสดิ์
ออกจากภวังค์ เขาพยักหน้าเป็นเชิงตอบรับ ขณะอีกฝ่ายรีบผุดลุกขึ้นยืน
ด้วยอากัปกิริยาที่เปี่ยมด้วยความกระตือรือร้น แสดงให้เห็นถึงความสำคัญ
ของบุคคลที่กล่าวถึงเป็นอันมาก

เมื่อมองตามหลังญาติพี่น้องไป อรุณสวัสดิ์ก็ได้เห็นบุคคลสำคัญที่ใครต่อใครต่างพากันเข้าห้อมล้อมหน้าหลัง หญิงวัยกลางคนในชุดเรียบหรูแลดูสง่า ทำผมทรงตีโป่งสูงตามพินิยามแนวคุณหญิงคุณนาย แหวววแพรวพรายด้วยชุดเครื่องเพชรที่ประโคนใสม่าอย่างหรูหรา ยืนโอภาปราศรัยใบหน้ายิ้มแย้มเคียงคู่ไปกับผู้เป็นน้องสาว หรือก็คือ มารดาของพลอยแสงนั่นเอง

สังคมผู้ลากมากดีก็มักเป็นแบบนี้ หน้าตาและการเข้าสังคมเป็นสิ่งสำคัญ เพราะมันสามารถใช้ต่อยอดโยงโยไปหาเรื่องอื่น นอกเหนือไปจากเรื่องความสัมพันธ์ได้อย่างไม่ยากเย็น เป็นเสมือนใบเบิกทางในการใช้ชีวิตในสังคมอีกระดับหนึ่ง

และในที่แห่งนี้ ถ้าจะมีใครที่รู้สึกอัดอึด ขัดเขินกับการวางตัวมากที่สุด ก็เห็นจะเป็นเจ้าบ่าวผู้นำสงสาร หนูตักถึงข้าวสาร หรือจะเป็นคำเรียกขานอะไรก็ตามแต่ นั่นคงเป็นสถานะที่พวกคนนอกซึ่งไม่ได้รู้ต้นตอเล่ห์เหลี่ยมบางอย่างไว้ใช้เรียกกัน แต่สำหรับอรุณสวัสดิ์และเพื่อนชายคนนั้นแล้วนั้น พวกเขาต่างมีสถานะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ผ่านเงื่อนไขบางอย่างในทำนอง 'น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า'

ทุกเรื่องราวมีจุดเริ่มต้นเสมอ..

เปรียบเสมือนสายน้ำที่มีต้นกำเนิดแตกต่างตรงแหล่งที่มา ทว่าสุดท้ายก็ไหลบ่าลงมาบรรจบรวมกันเป็นลำน้ำสายเดียวได้ในท้ายที่สุด

“อ้าาา อ้ายยยยย !”

แว่วได้ยินเสียงกรีดร้องอย่างเคื่องซุ่นของใครบางคน ดังลอยลงมา จากตัวตึกชั้นบน หลายคนทำท่าชะงักงันไปเมื่อได้ยินเสียงดังกล่าว แต่แล้วหลังจากนั้น ต่างก็พร้อมใจกันทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น กลับมาสนทนากันต่ออย่างสนุกสนาน พุดคุยกันอย่างออกรสออกชาติกันต่อไป

วันนี้เป็นวันที่ดี เป็นวันที่ใครหลายคนต่างรู้สึกยินดีและมีความสุข
แน่นอน.. รวมถึงเขาเองก็ด้วย

อรุณสวัสดิ์เหยียดยิ้มอย่างพึงพอใจถึงขีดสุดกับตัวเอง ก่อนล้วง
หยิบเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมา กดส่งรูปถ่ายเจ้าสาวแสนสวยของงานนี้ไปให้
รุ่งทิวาได้ยลผลงาน พิมพ์ข้อความบอกต่ออวยชื่อและเบอร์โทรศัพท์ติดต่อ
ของทีมช่างทำผมแต่งหน้า ใ้ว่าที่เจ้าสาวของตนได้พิจารณา เพื่อเรียกใช้
บริการในโอกาสอันใกล้ที่กำลังจะมาถึง

ตัวอย่าง

บทที่ 2

คำสาป

สุภาพสตรีวัยปลายห้าสิบในชุดผ้าไหมตัดเย็บประณีต ทรงเรียบแต่แลดูหรูหรา ใบหน้าแม่ประดับรอยยิ้ม แต่ยังคงสงวนไว้ ด้วยอาการเย่อหยิ่งในท่าที เสมือนหนึ่งคนเจ้าศเจ้าอย่างจนสัมผัสได้ สง่าราศรีที่ทอรัศมีออกมามีอิทธิพลต่อคนรอบข้าง เพราะต่างแสดงอาการ เกรงอกเกรงใจ พลอยแสงปรับสีหน้าของตัวเองให้แลดูยิ้มแย้มแจ่มใส แล้ว จึงค่อยตรงเข้าไปไหว้สวัสดิ์ดีทักทายสตรีคนดังกล่าว ผู้มีศักดิ์เป็นป้าแท้ ๆ ของตัวเอง

“สวัสดิ์ดีคะ คุณป้าวิ พลอยคิดถึงคุณป้าวิจังเลยคะ”

“อ้าว ยัยพลอย เป็นยังไงบ้างเรา แหม.. วันนี้ หลานป้าสวยน่ารักมากทีเดียวเชียรว”

คำชมจากคนปากหนัก ทำเอาพลอยแสงยิ้มหน้าบาน นาน ๆ ครั้งสักทีที่ตนจะได้รับคำชมเชยจากคนตรงหน้า เพราะส่วนใหญ่แล้ว เสี่ยงขึ้นชม มักจะไปตกอยู่กับพี่สาวของตนมากกว่า พี่สาวตัวดีที่ซบแรงแจกใจ และคำชื่นชมจากคนรอบข้าง เขาไปครอบครองไว้เสียหมดคนเดียว

“ขอบคุณค่ะ คุณป้ามาคนเดียวหรือคะ คุณลุงรงค์หรือพวกพี่ ๆ ไม่มาด้วยหรือคะ”

ประโยคทำนองของพลอยแสง หมายถึงสามีและลูกของอีกฝ่าย พี่สาวของมารดาท่านนี้ได้แต่งงานออกเรือน และเปลี่ยนไปใช้ชื่อสกุลตามสามี กลายเป็นหนึ่งในคนของตระกูล ‘ธรรมาครนรินทร์’ นานหลายสิบปีแล้ว

“คุณลุงของพลอยไม่ค่อยสบาย บ้าเลยมากับตาวิชัยแทน แต่พอ
ลงจากรถได้ ก็ไม่รู้ปลื้กตัวหายไปในไหน คงหาอะไรดีมีอยู่แถวนี้แน่และ
งานแต่งยัยพิศทั้งที บ้าจะไม่มาได้ยังไงกันล่ะ”

นางวิลาสินีพูด พลังหันไปยิ้มเย้ากับนางพิชญ์สินี ผู้เป็นน้องสาว
บรรยากาศเต็มไปด้วยความชื่นมื่นทั้งฝ่ายเจ้าภาพและแขกที่มาพร้อมวยพร
ยินดี ทุกดวงหน้ามีรอยยิ้มและเสียงหัวเราะสดใส ดูเหมือนงานมงคลสมรส
ในวันนี้จะประสบความสำเร็จและผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

นอกเหนือไปจากความโล่งอกโล่งใจแล้ว พลอยแสงยังอดหวัง
ในส่วนตัวของตนด้วยไม่ได้ โอกาสหน้าที่จะเป็นครั้งคราวของเธอบ้าง
หญิงสาววาดภาพเอาไว้ในหัวเสร็จสรรพแล้วว่า งานแต่งงานของตนจะต้อง
จัดอย่างยิ่งใหญ่อลังการ ให้สมเกียรติและฐานะของครอบครัว

-- จะไม่ยอมจัดอย่างเล็ก ๆ เรียบง่าย เหมือนงานเลี้ยงรวมญาติ
แบบนี้อย่างแน่นอน --

พลอยแสงตั้งความมุ่งมาดปรารถนาไว้ในใจ ขณะส่งเสียงพูดคุย
ทักทายกับคนอื่น ๆ ด้วยท่าทางสดใสร่าเริง พร้อมกับสอดส่ายสายตามอง
หาลูกพี่ลูกน้องชาย ผู้เป็นลูกชายของคุณบ้าไปด้วยในที่

กระทั่งมองเห็นบุคคลต้องประสงค์ กำลังนั่งจิบเครื่องดื่มหลบมุม
อยู่ทางด้านหนึ่ง ภายในบริเวณสวนสวยอันกว้างใหญ่ด้านหลังตัวอาคาร
พลอยแสงจึงทำที่แสรังขอตัว หลบฉากออกจากวงสนทนา เพื่อมาทักทาย
พี่ชายคนที่เธอชื่นชมและชื่นชอบมาโดยตลอด ตั้งแต่เด็กจนโต

“พี่วิชัย ไ้โห.. พลอยดีใจ พี่วิชัยมาด้วยละ วันนี้”

พลอยแสงส่งเสียงแทนตัวไปตั้งแต่ไกล มองเห็นอีกฝ่ายยกสายตา
ขึ้นจากแก้วไวน์ หันมองมาทางตน แล้วทำท่าแสรังถอนหายใจ ดังต้องการ
เข้าหาแยกกัน

“นี่กว่าใคร แสงพลอยลอยละล่องนี่เอง ใจล่ะเรา สบายดีไหม”

“สบายดีค่ะ ไม่เจอพีวิชย์ตั้งนานเนาะ ดูแก่ขึ้นนะเนี่ย แต่ก็ยังหล่อเหมือนเดิม ว่าแต่พีวิชย์เถอะ สบายดีนะคะ”

“ก็ดี.. แล้วไหนยัยพิศละ เห็นแต่เจ้าบ่าวเดินตามพ่อเธอต้อย ๆ”

“พักผ่อนอยู่ข้างบนนะ แต่คงลงมาไม่ได้แล้วละ อาการกำเริบยังดีนะ ทำพิธีเสร็จเรียบร้อยพอดี”

หญิงสาวเลื่อนเก้าอี้ตัวใกล้กันออกเพื่อนั่งลงร่วมโต๊ะด้วย ใช้สายตามองดูเครื่องหน้าอันหล่อเหลาของญาติผู้พี่ด้วยความชื่นชมเหมือนทุกที พีวิชย์ หรือ วิชยคุณ เป็นผู้ชายประเภทที่เรียกได้เต็มปากเต็มคำว่า สมบูรณ์แบบแทบทุกด้าน ทั้งรูปร่างหน้าตาดี มีต้นทุนชีวิตสูงกว่าคนทั่วไป ด้วยเกิดมาในครอบครัวผู้ดีเก่าที่มั่งคั่ง จบการศึกษาจากเมืองนอกเมืองนา ทำงานในตำแหน่งสูงประจำบริษัทข้ามชาติ ชาติไปเพียงหนึ่งอย่าง นั่นคือ ชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ

ปัจจุบัน เจ้าตัวมีสถานะเป็นพ่อม่ายลูกหนึ่ง เคยผ่านการสมรสมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่สุดท้ายก็เลิกร้างแยกทางกันไป พลอยแสงไม่เคยคิดเลยว่า ในโลกนี้จะมีผู้หญิงคนไหนที่กล้าปฏิเสธ หรือทิ้งผู้ชายที่เทียบพร้อมขนาดนี้ไปได้ แต่ก็นั่นละ มันเป็นเรื่องของคนสองคน ซึ่งคนนอกอย่างเธอคงไม่อาจเข้าถึงหรือรู้ดีไปมากกว่าตัวของเจ้าตัวเอง

“คนอื่นไปไหนหมด ชูรย์กับเพชรละ ทำไมมีแต่เธอออกหน้าช่วยพ่อแม่รับแขกอยู่คนเดียว”

“พี่ชูรย์ไปยุโรป บริษัทส่งตัวไปดูงาน เพชรมันติดควเลนคอนเสิร์ตกับทางวงที่เชียงใหม่ ก็เลยขอพอกับแม่ไว้ มันไม่อยากบินกลับไปกลับมาคะ”

“ซีพจรงเท่ากันหมด น่าสงสารยัยพิศนะ แต่งงานทั้งที พี่น้องผู้ชายหายหมด ใจคนที่อยู่ก็ดันเป็นไม้เบื่อไม้เมากันซะด้วย”

วิชยคุณพูดไป ยกแก้วไว้นั้นจับไปพกลง กล้าใช้คำพูดรุนแรง
เย้าหยอกอีกฝ่าย เพราะรู้ว่า หญิงสาวตรงหน้าคงไม่กล้าแสดงความ
ไม่พอใจ หรือหลุดแสดงอาการโกรธเคืองออกมาอย่างแน่นอน

“แหม พี่วิชยก็พูดไป พลอยกับพี่พิศไม่ได้มีอะไรกันสักหน่อย
พี่น้องกันจะเคียดทะเลาะ ไม่พูดกัน มันก็ต้องมีบ้างสิคะ แต่นั่นมันกินาน
มาแล้ว อีกร้อยตอนนี้ พี่พิศมาเป็นแบบนี้ไปเสียแล้ว ยิ่งคุยกันแทบ
ไม่รู้เรื่องเข้าไปใหญ่ น่าสงสารแกออก..”

รอยยิ้มเชือดเฉือนปรากฏขึ้นบนใบหน้าอันหล่อเหลา วิชยคุณ
ไม่ได้พูดอะไรต่อไปจากนั้น หากแต่ใช้สายตาอันแหลมคมของตนทำ
หน้าที่สื่อสารแทน แววตาที่ทำให้เก้าอี้ตัวที่พลอยแสงนั่งอยู่เกิดร้อนขึ้นมา
จนผู้นั่งเริ่มเผยอาการระสับระส่ายให้ได้เห็น

“จริง ๆ นะ พี่วิชยไม่เชื่อก็ตามใจ”

“พี่ก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่ ตอนแรกกะว่า จะขึ้นไปคุยัยพิศสักหน่อย
ไหน ๆ ก็มาทั้งทีแล้ว แต่คิดไปคิดมา เปลี่ยนใจดีกว่า คราวที่แล้วโดนปา
ของใส่ เจียดหัวไปนิดเดียว ไม่รู้จำกันไม่ได้จริง ๆ หรือแกลังอ้ากันแน่”

ประโยคหลังสุดฟังคล้ายตัดพ้ออย่างมีความนัย โดยส่วนตัวแล้ว
ความสัมพันธ์ฉันญาติมิตรระหว่างผู้พูดกับผู้ถูกกล่าวถึงนั้น ค่อนข้าง
สนิทสนมกันอยู่มากพอควร และพิศมณีเป็นเพียงคนเดียวที่กล้าอาจอหาญ
ต่อปากต่อคำกับวิชยคุณในทุกเรื่อง ชนิดไม่มีใครยอมใคร มาตั้งแต่เมื่อครั้ง
ยังเป็นเด็กเที่ยวเล่นซุกซนด้วยกัน

วีรกรรมแสนครั้งล่าสุด ก่อนที่หญิงสาวจะประสบอุบัติเหตุก็คือ
พิศมณีโทรไปแสดงความยินดีกับวิชยคุณ เนื่องในโอกาสที่อดีตภรรยาของ
อีกฝ่าย ผู้ซึ่งหย่าขาดจากกันไปเพียงไม่กี่เดือน แต่งงานใหม่ไวปานสายฟ้า
แลบอีกครั้ง แถมต่อมายังได้ลูกชายอีกต่างหาก รวากับโชคชะตาประชด
วิชยคุณผู้มีลูกสาว แต่ทว่าไม่ได้เกิดจากภรรยาของตน

โทรมาแสดงความยินดี ด้วยถ้อยคำและน้ำเสียงแสดงความรื่นเริง
บันเทิงใจเป็นอันมาก พูดจอตลอดอยู่ฝ่ายเดียวจนจบก็วางสาย ทิ้งให้คู่สนทนา
จิตตกไปเป็นอาทิตย์ ด้วยถูกซ้ำเติมให้ยิ่งเศร้าเสียใจ เพราะในช่วงเวลานั้น
ชายหนุ่มยังคงถวิลหาอาลัยในตัวภรรยาเก่าอยู่มากนัก

แอบใหม่ละ พิศมณี..

“พีพิศไม่ได้แก๊งหรอกคะ พลอยเองก็เรียกไม่ถูกเหมือนกันว่า
ความจำเสื่อมหรือเป็นบ้ากันแน่ มันกึ่ง ๆ ไปหมดทุกอย่าง บางเวลา
ก็พอจะพูดคุยกันรู้เรื่องนะคะ แต่จำใคร จำอะไรไม่ได้เลยนี่สิ ตอนนั้นก็มึแต่
นมเย็นเท่านั้นที่เข้าใกล้ได้ คอยช่วยดูแลพีพิศให้”

“อ้าว แล้วอย่างนี้ เจ้าบ่าวล่ะ เข้าใกล้ได้หรือ”

“ได้.. แรก ๆ ก็โดนเหมือนทุกคนแหละคะ แต่พี่ชาญเขามี
ความอดทนดี พยายามเข้าหาพีพิศ แล้วโชคดี ตรงที่พีพิศเอง สุดท้ายก็ยอม
ให้เข้าใกล้ เริ่มคุ้นเคยกับเขา ไม่อย่างนั้น งานวันนี้ คงไม่ได้เกิดขึ้นหรอก”

“แผนเธอหรือ ..ทั้งหมดนี้ หากคนมาแต่งงานกับพี่สาวตัวเอง”

วิชัยकुณนังเอนตัว เอียงคอถามด้วยท่วงท่าสบาย ๆ ยิ้มอย่างขบขัน
เล็กน้อยกับคำถามของตัวเอง

“พลอยไม่ใช่คนต้นคิดนะคะ แค่มีส่່วนร่วมเฉย ๆ ก็เหม.. ถ้าไม่ทำ
อะไรกันเลยก็เดือดร้อนกันหมด ลูกหลานไม่ต้องมีใครได้แต่งงานกันพอดี”

“แต่งไม่ได้ก็ไม่ต้องแต่งไป อยู่ด้วยกันเฉย ๆ ไปก็ได้”

“พีก็พูดได้ดี ก็เหมือนพีวิชัยนั่นแหละ แล้วพีแต่งงานทำไม
พลอยรู้..ถึงใคร ๆ จะพูดกันว่า การแต่งงานเป็นเรื่องของคนสองคน
แต่สำหรับที่นี่ กับพวกคนในตระกูลนี้ นามสกุลนี้ มันไม่ใช่อย่างนั้น”

พลอยแสงพูดเหมือนอดีตอัน ระบายนั่นออกมาเป็นถ้อยคำด้วย
น้ำเสียงเข้มขึ้น ทั้งสีหน้ายังแลดูเหมือนมีแววหวาดหวั่นหรือกริ่งเกรงใน
บางสิ่งบางอย่างที่มองไม่เห็น

“เอียนขนาดนั้นเลยหรือ”

“อู๊ย ! พี่วิชัยอย่าพูด อย่าทักแบบนี้เลยคะ เดี่ยวเกิดเจอดีขึ้นมา พลอยไม่รู้เรื่องด้วยนะ”

คนหนึ่งทำตาโต รีบเอ่ยปราวม ขณะที่อีกคนกลับส่งเสียงหัวเราะ อย่างเห็นเป็นเรื่องตลกชวนขบขัน แม้ในชีวิตจริง วิชัยคุณจะยังไม่เคยพบ เจอ หรือเผชิญกับเรื่องเหนือธรรมชาติเลยก็ตาม แต่เขาก็ไม่ได้ลบหลู่หรือ ดูหมิ่นกับเรื่องของความเชื่อทำนองนี้แต่อย่างใด

มันก็น่าแปลกดีเหมือนกัน ตระกูลใหญ่โตขนาดนี้ยังมีอะไรพิลึก พิกลแอบแฝงอยู่ภายใน ความเชื่อที่สามารถกดดันคนหมู่มากให้คล้อย ตามกันได้ คำสาปจากคนตายแต่ส่งผลต่อคนเป็น กดดันให้ผู้หญิงสติ ไม่ดีคนหนึ่งต้องสูญเสียสถานภาพโสด จู้ ๆ ก็มีอันต้องถูกจับแต่งงาน มีสามีโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

“แล้วมายังไงละ เจ้าปาวนะ คงไม่ได้โผล่มาเองหรือไม่ใช่ไหม”

“จะให้เล่าหรือคะ เรื่องมันยาวนะ”

“เล่ามาเถอะ พี่มีเวลาถึงตอนแม่พี่จะกลับนั่นแหละ” วิชัยคุณพูด พลางชำเลืองสายตามองไปทางมารดาของตน ผู้ซึ่งตอนนี้กำลังติดลมบน กับวงสนทนาในหมู่ญาติกลุ่มใหญ่

พลอยแส้มองหน้าอีกฝ่ายอย่างขังใจ ก่อนเริ่มต้นเรียบเรียง คำพูด และลำดับเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด ภายในระยะเวลาครึ่งปี ที่ผ่านมานี้ ให้อีกฝ่ายได้รับฟัง..

หกเดือนก่อน ในงานพิธีมงคลสมรสงานหนึ่ง ซึ่งจัดขึ้น ที่อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ครอบครัวของพลอยแสงได้รับเชิญ ให้ไปร่วมงานแต่งงานของญาติชั้นใกล้ชิดคนหนึ่ง เจ้าสาวเป็นบุตรสาวคนโตของคุณอา หรือก็คือน้องชายคนที่สามของคุณอุดมชัย นับเป็นลูกหลานที่ใช้นามสกุล ‘อัญวนิชย์’ ตามบิดา ซึ่งหลังจากนี้แล้วนั้น เจ้าตัวอาจเปลี่ยนไปใช้นามสกุลใหม่ตามสามี หรือยังคงใช้ชื่อสกุลเดิมก็ได้ เพราะกฎหมายไม่ได้บังคับใช้อีกต่อไป

งานพิธีถูกจัดขึ้น ทั้งที่คุณอาสามเองก็รับรู้เรื่องอาถรรพ์ภายในตระกูลดี แต่ในเมื่อทัดทานต่อความต้องการของลูกไม่ได้ การลองดีกับสิ่งที่มองไม่เห็นจึงเกิดขึ้น มิโยที่คนเฒ่าคนแก่ต่างพากันทัดทานด้วยความห่วงใย ทว่าคนรุ่นใหม่ที่ไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ ซ้ำยังมองเห็นเป็นเรื่องมง่ายเหลือไหล เลือกที่จะเพิกเฉยเพื่อเดินหน้าตามความประสงค์แห่งตน

พลอยแสงในเวลานั้นเองก็ไม่ได้มีความเชื่อ เธอเป็นเหมือนกับพวกลูกพี่ลูกน้องรุ่นวัยไล่เลี่ยกัน อีกทั้งตั้งแต่เกิดมา ตนก็ยังไม่เคยประสบพบเจอกับเรื่องลึกลับเลยสักครั้ง ไม่เคยพานพบหรือแม้แต่สัมผัสกับวิญญาณบรรพบุรุษ ตามอย่างที่คนอื่นเล่าลือกล่าวอ้างถึง

และถ้าหากงานแต่งงานของลูกพี่ลูกน้องในวันนี้ ประสบผลสำเร็จผ่านพ้นไปได้ด้วยดี นี่ก็จะเป็นข้อพิสูจน์อย่างแจ่มชัดว่า วิญญาณย่าชวดวันดีไม่มีอยู่จริง คำสาปบ่่าบอเหลือไหลอะไรนั้น..ก็ไม่ได้เป็นจริงตามคำลือปากต่อปากจากพวกผู้ใหญ่

พิธีแลกแหวนสาบานรักตามแบบอย่างตะวันตก ถูกเนรมิตขึ้นอย่างสวยงามริมชายหาด ลมทะเลพัดโชยอ่อนนในตอนแรกสร้างบรรยากาศเย็นสบาย แต่ในทันใดเอง ตอนที่เจ้าบ่าวในชุดสูทสีขาวกำลังสวมแหวนให้แก่เจ้าสาว สายลมก็เกิดกระโชกแรงขึ้นมาอย่างฉับพลัน พร้อมกับไม้ปริศนาท่อนหนึ่งปลิวหือมาพร้อมกับแรงลม พาดเข้าอย่างจังตรงศีรษะของเจ้าบ่าวผู้โชคร้าย ล้มฮวบลงนอนกองกับพื้น หมดสติไปต่อหน้าต่อตาเจ้าสาวที่ส่งเสียงกรี๊ดร้องอย่างคนเสียขวัญ

เจ้าบ่าวถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล พิธีแต่งงานและงานเลี้ยงที่รอทำอยู่มีอันต้องล้มเลิกลง ณ บัดนั้น สิ่งแรกที่อาสาหรือพ่อเจ้าสาวทำคือหาญาติมาจุดขอขมาต่อสิ่งที่ไม่เห็น ซึ่งอาจยังวนเวียนอยู่ในบริเวณนั้น พลอยแสบเป็นคนหนึ่งที่เขาไปช่วยปลดอบขวัญเจ้าสาว ในขณะที่ญาติผู้ใหญ่เริ่มจับกลุ่มสนทนากันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ต่อเหตุการณ์เลวร้ายที่เพิ่งเกิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ

และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของมหาวิบัติล่มงานแต่งงาน เพราะหลังจากนั้น ยังมีผองญาติอีกหลายสิบชีวิต ทอยยกกันได้รับผลกระทบจากความโชคร้าย ดังมีอุปสรรคเข้ามาสัดขัดขวางไม่ว่าทางหนึ่งก็ทางใด ไม่ให้หญิงชายหลายคู่ได้สมประสงค์ลงเอยกัน ต่อให้จะเชื่อในเรื่องคำสาปนี้หรือไม่..ก็ตามที

เวลาผ่านไปหลังจากนั้น ประมาณหนึ่งเดือน ก็มาถึงคิวของอรุณสวัสดิ์ กำหนดวันงานแต่งงานรอบแรกไม่สามารถอุปถัมภ์ขึ้นได้ ด้วยเกิดเหตุเพลิงไหม้โรงแรมซึ่งใช้เป็นสถานที่จัดงาน ก่อนหน้าวันงานเพียงสองวัน ทำให้ทางโรงแรมจำต้องทำการปิดปรับปรุง เพื่อซ่อมแซมความเสียหายกันยกใหญ่ เดือดร้อนว่าที่คู่บ่าวสาวต้องรีบเฟ้นหาสถานที่จัดงานใหม่กันอย่างจำละหวั่น นั่นเป็นเสมือนสัญญาณเตือนครั้งแรก แต่ด้วยความดีอรั้นปนหัวแข็งของฝ่ายชาย ทำให้กำหนดการยังคงเดินหน้าต่อ ตามแผนการที่วางเอาไว้ มิโยที่พ่อแม่จะเฝ้าติดตามด้วยความเป็นห่วงสักเพียงใด แต่อรุณสวัสดิ์ก็ไม่สนใจใยดีที่จะรับฟัง

ร่อนการ์ดไปทั่วแล้ว ทุกอย่างก็เตรียมการไว้ดีพร้อมสรรพ เหลือแค่แต่งตัวแต่งหน้า จูงมือกันเดินเข้าสู่ประตูวิวาห์ด้วยความสุขสุดชื่นในวันรุ่งพูนี่ อรุณสวัสดิ์กับรุ่งทิวา ว่าที่คู่บ่าวสาวถึงกับยอมมกักตัวอยู่แต่ในบ้านก่อนวันงานหลายวัน ด้วยต้องการหลีกเลี่ยงอุบัติเหตุ หรือเหตุไม่คาดฝันอันใดก็ตาม ที่จะเกิดขึ้นมาเป็นอุปสรรคขัดขวางพวกเขาทั้งสองคน

อนิจจา.. แม่หลบเลี้ยงและระมัดระวังตัวดีเพียงใด แต่โชคชะตาก็ยังลงมืออย่างโหดร้ายกับคู่รักทั้งสองอยู่ดี เมื่อกลางดึกของคืนก่อนวันงานแต่งงานรอบสอง บิดาของรุ่งทิวาก็เกิดอาการโรคหัวใจกำเริบขึ้นมาอย่างกะทันหัน คนทั้งบ้านต้องแตกตื่นลุ้นว้ายกับการพาร่างผู้นำครอบครัวส่งโรงพยาบาล ซ้ำร้ายยังเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญ ปรากฏว่ามีกลุ่มวัยรุ่นนยกพวกตีกัน บางส่วนหลบหนีมาทางด้านหน้าบริเวณสโมสรที่อรุณสวัสดิ์ทำการเช่าสถานที่เพื่อจัดงาน มีคนถูกยิงเสียชีวิตหลายศพ กลายเป็นข่าวดังครึกโครมไปทั่วประเทศ

พ่อเจ้าสาวนอนไม่ได้สติ ยังไม่ฟื้นชืดอันตรายอยู่ในโรงพยาบาล สถานที่จัดงานก็กลายเป็นสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรม ถ้ายังรันดินทุ้งจะแต่งงานเสียให้ได้ ก็คงต้องนับว่าใจแข็งกันน่าดู และทั้งนี้ทั้งนั้น งานพิธีต่าง ๆ จะดำเนินไปโดยปราศจากเงาบิดามารดาฝ่ายชายเข้าร่วม ด้วยความหวั่นกลัวเข้าครอบงำครอบครัวของอรุณสวัสดิ์เสียแล้ว

ด้วยเหตุนี้งานแต่งงานจึงถูกเลื่อนออกไปอีกครั้งอย่างไม่มีกำหนด รุ่งทิวาผู้ตกอยู่ในอารมณ์โศกเศร้าเสียใจ ถึงกับเย่ยตัดพ้อต่อว่าแฟนหนุ่มเสียมากมาย ทั้งยังยื่นคำขาดถึงโอกาสสุดท้าย ให้อรุณสวัสดิ์ไปจัดการกับเรื่องอาถรรพณ์ให้ลงตัวให้ได้ หากจัดงานครั้งที่สามแล้วยังมีอุปสรรคขัดขวางอีก เธอก็ขอเป็นฝ่ายหอบชุดเจ้าสาวที่สู้อุตสำหรับตัดเย็บมาอย่างดีเพื่อการนำไปแต่งงานกับผู้ชายคนอื่นที่มีความพร้อมมากกว่า

-- รักก็ส่วนรัก แต่เกียรติและศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิง ก็เป็นหลักที่สำคัญเช่นกัน -- รุ่งทิวาผ่านพ้นช่วงวัยที่จะใช้ชีวิตโล่ไปตามหรือบูชาความรัก สิ่งที่ผู้หญิงวัยสามสิบอย่างเธอมองหาและต้องการ คือ คู่ชีวิตที่ดี และมีความพร้อมที่สร้างครอบครัวที่อบอุ่นไปด้วยกัน ไม่ใช่แค่ความเพ้อฝันที่จับต้องไม่ได้อีกต่อไป

ถ้าแม่แต่งงานแต่งงานยังทำให้เกิดขึ้นไม่ได้ มันจะมีความสุขได้อย่างไร หากต้องมาใช้ชีวิตคู่อยู่กับผู้ชายที่จัดการอะไรไม่ได้ แม่แต่เรื่องของตัวเอง !

คำขาดที่ถูกยื่นมาของแฟนสาว ทำเอาอรุณสวัสดิ์ดีอยู่ไม่เป็นสุขอีกต่อไป ความเชื่อในเรื่องสิ่งที่มองไม่เห็น มาบัดนี้กลับโยกย้ายเปลี่ยนฝั่งญาติผู้พี่ของพลอยแสงพยายามดิ้นรน ค้นหาและทำทุกวิถีทาง เพื่อให้รอดพ้นจากวิกฤต ฤทธิ์คำสาปประจำตระกูลให้จงได้

ในตอนนั้น พลอยแสงยังหัวเราะให้กับเรื่องเหลวไหล ทั้งมองเห็นว่า ใครต่อใครต่างพากันวิตกกังวลไปเอง

จนกระทั่ง เรื่องประหลาดที่วุ่นนั้น มันดันเกิดขึ้นกับตัวเองเข้าบ้างแล้ว..

“เรื่องความรักเป็นไปได้อย่างสวยงาม ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับคนรักยังคงราบรื่นดี แต่อย่าคาดหวังเรื่องแต่งงาน เพราะมองดูแล้ว.. มันยากมากที่จะเกิดขึ้นได้ มีดวงวิญญาณที่เก่าแก่มากคนหนึ่ง คอยขัดขวางเอาไว้ทุกทาง เว้นเสียแต่ว่า คุณจะสามารทำให้ในสิ่งที่เขาต้องการได้ เขาถึงจะยอมให้คุณสมหวัง”

หมอดูชื่อดังที่ขึ้นชื่อลือชาเรื่องแม่นยำราวกับตาเห็น เอ่ยทำนายทายทักด้วยสีหน้าแสดงความหนักใจ พลอยแสงที่ติดตามเพื่อนมาเพราะทนเสียงรบกวนรบกวนเข้าหูไม่ได้ ถึงกับชนลูกชู้ขึ้นมาทันทีทันใด กับคำพูดของนักพยากรณ์สาวใหญ่วัยกลางคนตรงหน้า

หันมองหน้าเพื่อนสนิทอย่างนึกสงสัย เพราะบางทีอีกฝ่ายอาจมีหลุดแพรงพรายเรื่องดังกล่าวมาก่อนหน้านี้ก็เป็นได้ หมอดูเลยถือโอกาสจับประเด็นนี้ มาเป็นจุดล่อลวงความสนใจจากตน

“มองหน้าฉันทำไม ยัยพลอย แม่หมอต่านดูดวงแม่นยำมากเลยใช่ไหมล่ะ ขนาดแกมาครั้งแรก พุดยังกะมีตาทิพย์ มองเห็นชัดทะลุไปถึงไหนต่อไหน อูย.. ฟังแล้วชนลูกเลยล่ะ”

เอมิกา เพื่อนสนิทผู้ลากพลอยแสงมาเป็นเพื่อนดูดวงด้วยในครั้งนี้ พุดขึ้นด้วยน้ำเสียงติดกระเส้า แลดูมีอาการตื่นเต้นต่อคำทำนายที่ได้ยินได้ฟัง

“ไม่ใช่ว่า แกเคยแพลมเรื่องฉันให้เขาฟังหรอคนะ ยัยเอม”

“บ้า.. ฉันไม่เคยพุดเรื่องแก่ให้แม่หอมฟังเลย แกรู้ใหม่ กว่าจะได้ คิวนัดแต่ละที ต้องรอนานเป็นเดือน แล้วฉันจะยอมเสียสละเวลาอันมีค่าเพื่ออยากรู้เรื่องคนอื่นทำไมละยะะ ทามเรื่องตัวเองไม่ดีกว่าหรือไง”

คำตอบจากปากเพื่อนทำให้พลอยแสงนิ่งงัน เพราะถ้าหากคนแปลกหน้าอย่างหมอดูพุดทายทักเช่นนั้นออกมาได้ นั้นยอมแสดงว่า อีกฝ่ายคงมองเห็น ‘อะไร’ ที่ตนมองไม่เห็นอย่างแน่นอน

“จริงหรือคะ เรื่องวิญญาณอะไรนั้น มีจริง ๆ หรือคะ”

แทนคำตอบ หมอดูสาวใหญ่มองเลยผ่านไปในความว่างเปล่าทางด้านหลังของลูกค้าสาวทั้งสอง ก่อนหลุบสายตา ก็ม่น้ำลงมองต่ำ แสดงกิริยาอาการประหนึ่งกริ่งเกรงในบางสิ่งบางอย่าง ก้อนเอ๋ยเสียงพราลันเล็กน้อยออกมา

“ท่านบอกว่า ท่านชื่อ วันดี เป็นย่าชวดของคุณ”

พลอยแสงนั่งตัวแข็งค้าง รู้สึกถึงเส้นขนตรงด้านหลังท้ายทอยลุกตั้งชัน เสียววบไปทั่วสันหลัง เกิดอุปาทานถึงขนาดนึกภาพวิญญาณในรูปวาด ที่ห้องพระของบ้านมาปรากฏกาย ยืนอยู่ข้างหลังตนตอนนี้

“ท่านยังบอกอีกว่า トラบใดที่พี่สาวของคุณยังไม่ได้ออกเรือนไปก่อน ไม่ว่าใครก็จะไม่ได้สมหวังด้วยกันทั้งนั้น นี่เป็นเรื่องใหญ่มากนะทางที่ดี คุณควรกลับไปปรึกษา หาทางออกเรื่องนี้ ร่วมกับคนที่บ้านจะดีกว่า ไม่มีทางอื่นแล้วที่จะแก้ไขเรื่องนี้ได้ ถ้าอยากแต่งงาน คุณต้องให้พี่สาวของคุณช่วยเท่านั้น”

เป็นครั้งแรกที่ความรู้สึกสิ้นหวังโถมทับพลอยแสง จนรู้สึกหนักไปทั้งกายใจเหมือนถูกหินถ่วง เมื่อตอนก่อนจะพากันกลับออกจากบ้าน หมอคูซูดัง ฝ่ายนั้นก็ทำให้เบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวแก่พลอยแสงเป็นกรณีพิเศษ เพื่อเอาไว้สำหรับตอนที่ต้องการคำปรึกษา หรือความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน สามารถโทรติดต่อมาได้ทันที เล่นเอาเอมิกาตาร้อนด้วยความอิจฉา เพราะโดยปกติแล้ว คนทั่วไปต้องติดต่อผ่านผู้จัดการส่วนตัวของหมอคู ไม่ได้รับอภิสิทธิ์หรือสิทธิพิเศษกันง่าย ๆ แบบนี้

พลอยแสงกินไม่ได้นอนไม่หลับ กับเรื่องชวนจิตตกอยู่สองสามวัน แต่หลังจากนั้นก็ผ่อนคลายจากความกังวล กลับไปดำเนินชีวิตตามปกติ ลืมเลือนเรื่องราวเหล่านี้ไป เนื่องจากยังไม่ได้มีกำหนดหรือวางแผนการ สำหรับการแต่งงานระหว่างตนกับ ‘ก้องวิษณุ’ แพนหนุ่มที่คบหาดูใจกันมาอย่างยาวนาน ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยด้วยกัน

กระทั่งวันหนึ่ง ที่ก้องวิษณุทำเซอร์ไพรซ์ เอ่ยปากขอพลอยแสงแต่งงาน ท่ามกลางบรรยากาศโรแมนติกบนห้องอาหารสุดหรูของโรงแรมใจกลางกรุงเทพ ฯ แสงไฟระยิบระยับจากติ๊กแกรมบ้านช่องช่างสวยงาม เหมือนกับแหวนเพชรเม็ดงามในกล่องกำมะหยี่สีแดงเลือดหมูบนมือของอีกฝ่าย วินาทีนั้น หญิงสาวทั้งรู้สึกตื่นเต้นและตื่นตันราวกับตัวเองนั้นกำลังฝันไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เธอจะตอบรับคำขอจากแพนหนุ่มตรงหน้า ด้วยความปลื้มใจมากสักแค่ไหน

แต่นั้นก็คือจุดเริ่มต้นของฝันร้าย คำสาปที่จะคอยติดตามหลอกหลอนพลอยแสงด้วยเช่นกัน..

“แล้วยังไงต่อ เธอยังไม่ได้จัดงานให้เป็นเรื่องเป็นราวเลยนี่ แพนขอแต่งงานแล้ว จากนั้นก็แค่อยู่ในช่วงวางแผน เตรียมตัวจัดงานไม่ใช่หรือไง ไม่เห็นต้องกังวลอะไรให้มากมายเลยนี่”

วิชายคุณที่ฟังอีกฝ่ายเล่าทำความเรื่องอดีตมาจนถึงตรงนี้อดพูดชัดขึ้นอย่างเสียไม่ได้ ด้วยมองเห็นว่า อีกฝ่ายอาจคิดหมกมุ่นจนเกิดเป็นความกังวล หรือวิตกกังวลมากเกินไป ซึ่งนั่นอาจทำลายแผนงานหรือสิ่งที่วาดหวังเอาไว้ ด้วยมือของตัวเองโดยไม่ทันรู้ตัวก็เป็นได้ ไม่ต้องหันไปโทษผีสาวหรือสิ่งอื่นใดให้มากความ

“พี่ชายเชื่อไหมคะ อะไรที่พลอยกับก๊องช่วยกันเตรียมเพื่องานของเรา มันติดขัดไปเสียหมดทุกอย่าง ล่ำสุด.. เมื่อสัปดาห์ที่แล้วนี่เอง ตอนที่เราไปตระเวนหาดูห้องบอลรูมกันตามโรงแรม ขากลับ ก๊องเขาลงจากรถไปซื้อน้ำให้พลอยดื่ม แล้วจู่ ๆ ก็มีมอเตอร์ไซด์จากไหนก็ไม่รู้ เกิดเสียหลักพุ่งเข้ามาชนก๊องต่อหน้าต่อตาพลอยเลย โชคยังดีนะคะ ที่ก๊องเขาไม่ได้เจ็บหนักหรือเป็นอะไรมาก ไม่งั้น พลอยไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปเลย”

“อ้าว ถ้าเชื่อขนาดนี้ แล้วทำไมไม่รอให้พิศแต่งงาน ให้เสร็จเรียบร้อยก่อนแล้ว รีบทำไม”

“ก็ดีกว่า ไหน ๆ พี่พิศก็ได้แต่งงานนอนแล้ว คงวางใจได้ ไม่มีอะไรใครจะไปคิดว่า ย่าซวดท่านจะเข้มงวด เอาจริงเอาจังกับลูกหลานขนาดนี้”

พลอยแสงปั่นอุบ อุดที่จะโอดครวญต่อคราวเคราะห์ร้ายของตนกับแฟนหนุ่มไม่ได้ แต่หลังจากวันนี้แหละ ที่ทุกอย่างจะคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น เกรี้ยวของเมฆฝนกำลังจะผันผ่านไป แสงสว่างอันสดใสกำลังจะสาดส่องลงมายังเธอในกาลเบื้องหน้า

“ยังไม่ได้เล่าให้ฟังเลยว่า ทำอีท่าไหนกัน ถึงหาคนมาเป็นเจ้าบ่าวให้ยัยพิศได้”

คู่สนทนาท้วงถามถึงในสิ่งที่ตนกระหายใคร่อยากรู้เห็นหรือสิ่งอื่นใด “นี่ไง พลอยกำลังจะเล่าให้ฟังอยู่เชียว เมื่อกี้พูดถึงหมอดูโช้ใหม่ แม่หมอดูคนนี้แหละ ที่เป็นคนช่วยนำทางให้เรา รู้ว่า จะหาทางออกกับเรื่องนี้ได้ยังไง”

ใช้คำว่า ‘เรา’ เนื่องจากผู้ร่วมขบวนการไม่ได้มีเพียงหนึ่ง แต่ยังโยงโย่ไปหาญาติพี่น้องคนอื่น ๆ ที่ตกอยู่ในชะตากรรมเดียวกัน ต่างคนต่างร่วมด้วยช่วยกันเป็นอย่างดี และแม่ทัพด่านหน้าเองก็ไม่ใช้ใคร บุคคลผู้นั้นคืออรุณสวัสดิ์ ตัวตั้งตัวตีในการเคลื่อนไหวในเรื่องนี้อย่างเต็มที่นั่นเอง

ชะตากรรมหมุนให้พลอยแสงต้องกลับไปรำลึก นึกถึงคำเตือนของหมอดูอีกครั้ง นึกซึ่งใจอยู่นานกว่าจะตัดสินใจโทรติดต่อไป เพื่อขอคำแนะนำและความช่วยเหลือ ตามที่อีกฝ่ายเคยหยิบยื่นเสนอให้เมื่อคราวก่อน

เรื่องแก้คำสาปสุดหินพอจะมีความหวังขึ้นมาเลือนราง เมื่อหมอดูตรวจดูดวงชะตาตามวันเดือนปีเกิดของพิศมณีย์ แล้วบอกใบ้ทำนายถึงลักษณะของชายที่มีดวงสมพงศ์ เข้าเค้าเข้าชายเป็นเนื้อคู่กันได้ พลอยแสงแทบไม่เชื่อหูกับรายละเอียดที่ได้ยินได้ฟัง แต่นาทีนั้น เธอมีแต่ต้องรีบกระวีกระวาดหากระดาษมาจดตามคำบอกทุกถ้อยกระบวนความ เพราะเกรงว่าหากเอาแต่ฟังแล้วจำเอานั้น อาจมีผิดพลาดตกลงไปได้

หลังวางสายจากหมอดูผู้มีญาณทิพย์ คนต่อไปที่หญิงสาวรีบต่อสายถึงคืออรุณสวัสดิ์ ญาติผู้พี่ที่ช่วงนี้สนิทสนมกลมเกลียวกันเป็นพิเศษ พลอยแสงถ่ายถอดข้อมูลที่ได้รับมาให้แก่อีกฝ่าย รายละเอียดที่จะช่วยในการเสาะแสวงหาตัวบุคคล ผู้ซึ่งจะมาเป็นสามีของพิศมณีย์ในอนาคต

“-- แน่ใจหรือ พลอย ว่าบอกมาอย่างนี้จริง ๆ --”

น้ำเสียงของคนปลายสายฟังดูกังขา แต่ก็เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นอย่างชัดเจน

“แนใจค่ะ พลอยจดตามคำบอกทุกคำ ไม่มีตกหล่นแน่นอน ยังไงพี่รุ่นก็ต้องช่วยกันกับพลอย มองหาคนที่ม่ีลักษณะตรงตามนี้ให้ได้ก่อน จากนั้น เดี่ยวเราค่อยคุยกันต่อ ว่าจะทำอย่างไรกันต่อไป”

“-- อืม ได้ เดี่ยวขอพี่ทวนที่จดอีกรอบนะ กลัวพลาดเหมือนกัน --”

“คะ พलयฟังอยู่คะ”

“-- ตัวสูง ผอม ผิวขาวอมเหลือง ดวงตาเหมือนคนมีความกังวล หรือเครียดอยู่ตลอดเวลา เกิดวันและเดือนเดียวกับัยพิศแต่อายุมากกว่า ยังโสดและไม่เคยผ่านการแต่งงาน มีอักษร ซอ ช้าง อยู่ในชื่อและนามสกุล --”

“โอเคคะ ครบถ้วนตามนั้น”

“-- แล้วมันจะได้ผลหรือ ไอ้การหาคนมาเป็นสามีัยพิศนี้ ย่าชวด ท่านจะยอมหรือ --”

“พี่รุณฟังพलयนะ คนที่เรากำลังจะตามหากันอยู่นี้ เป็นคนเดียวเท่านั้นที่จะช่วยพวกเราได้ แม่หมอบท่านสื่อสารกับวิญญาณย่าชวด แล้ว ท่านจะยอมรับแต่ผู้ชายที่มีลักษณะตามนี้เท่านั้น ขอแค่หาให้เจอ หวานล่อมเขาให้ยอมแต่งงานกับพี่พิศให้ได้ แล้วเรื่องอาถรรพณ์ในรุ่นเรามันก็จะคลี่คลายไปได้อย่างแน่นอน”

มีเสียงพนมหายใจดังแว่วมาให้ได้ยิน หลังจากนั้นแล้วนั้น ทั้งพलयแสงและอรุณสวัสดิ์ก็จะช่วยกัน ทำการแจกจ่ายภารกิจการสุคดี ดังกล่าวนี้ ให้บรรดาญาติพี่น้องผู้ร่วมชบวนการช่วยกันอีกแรง เป็นลำดับต่อไป

คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย.. และถ้ายิ่งร่วมด้วยช่วยกัน คนละไม้คนละมือ เป้าหมายสู่ความสำเร็จย่อมไม่ไกลเกินเอื้อมอย่างแน่นอน

ขอแค่พี่สาวเจ้าปัญหาหลงเคยกับใครสักคน ช่วยลบล้างคำสาปให้ผ่านพ้นไปได้ นาที่นี้ พलयแสงคงไม่ขออะไร นอกจากเดินหน้าอย่างเต็มกำลังในหนทางที่สว่างไสวขึ้นตรงหน้า หนทางเดียวที่จะช่วยทำให้ความปรารถนาของตนเป็นจริงขึ้นมาได้ในยามนี้

แต่งงานออกเรือนไปเถิด พี่พิศ คิดเสียว่า ทำเพื่อทุกคนก็แล้วกัน..

เสียงระเบิดหัวเราะลั่นด้วยความขบขันของวิชัยคุณตั้งขึ้น กลบเสียงดนตรีบรรเลงที่กำลังขับกล่อมบรรยากาศอันดีในเวลานั้น ในที่แรกที่ได้ยินข่าวจากมารดาว่า พิศมณีกำลังจะแต่งงาน เขายังนึกภาพไม่ออกเลยว่า มันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร แต่พอมาได้ยินได้ฟังข้อเท็จจริงจากปากคนใกล้ตัวเช่นนี้ ข้อสงสัยถึงได้รับการคลี่คลายในที่สุด

แม้จะฟังดูเป็นเรื่องพิลึกพิลั่นเพียงใด ทว่ามันก็มีเหตุมีผล ที่เป็นกลไกซับซ้อนผลักดัน มีเป้าประสงค์ในตัวของมันอยู่ด้วยเช่นกัน เหมือนกับเรื่องของอุปสงค์และอุปทาน คือ มีผู้เสนอยอมมีผู้สนอง สอดคล้องจองกันเรื่อยไปเป็นวัฏจักรของชีวิต

และไอ้ที่หัวเราะนี้ก็ไม่ใช่อะไร แแค่รู้สึกตลกที่สุดท้าย.. คนพวกนี้ ก็ช่างสรรหาผู้ชาย เอามาตบแต่งเป็นเจ้าของให้พิศมณีจนได้ ผู้ชายแบบที่ วิชัยคุณมองปราดเดียวก็ประเมินได้ในทันทีว่า ถ้าหากเจ้าสาวไม่ได้ตกอยู่ ภายใต้อาการสติไม่ดี พิศมณีจะไม่มีวันแม้แต่จะชำเลืองแลสายตามองหา หรือยอมโอนอ่อนผ่อนตาม ไปกับผู้ชายแบบนี้อย่างแน่นอน

“โอ้.. เป็นพี่ชายก็หัวเราะได้นะสิ แต่พวกพลอยนี่ ไม่มีใครขำออกเลยสักคน ไม่เจอกับตัวเองคงไม่รู้หรอก”

คนพูดทำหน้ามู๋ เอ่ยต่อว่าต่อขาน ออกอาการงอนแต่พองาม เพราะยังรี้นเร่งบันเทิงใจอยู่กับการสนทนากับพี่ชายคนสนิท ลูกพี่ลูกน้อง หนุ่มผู้เอาแต่ใจตัว และเข้าหาได้ยากเย็นเสียยิ่งกว่าญาติคนใด แต่พลอยแสงก็ไม่เคยรู้สึกติดลบกับอีกฝ่าย เพราะในโลกนี้คงไม่มีบุคคลใดที่จะร้ายกาจไปเสียยิ่งกว่า พี่สาวร่วมอุทรของตนอีกแล้ว

“โทษที ฟังแล้วมันก็อดขำไม่ได้ ขำในความพยายามมดึ้นรอน ที่สุดท้ายก็หาคนมาจนได้ พี่สอบถามตรง ๆ นะ หมดไปเท่าไร หรือมีสติปัญญา แลกเปลี่ยนอะไร นอกเหนือไปจากเรื่องเงินรึเปล่า”

นอกจากจะเฉลียวฉลาดแล้ว วิชยคุณยังเป็นคนพูดตรงชนิด ขวานผ่าซากในบางครั้ง กับเรื่องบางเรื่อง วัตถุประสงค์หรือแก่นแท้ของมัน ก็ไม่มีความจำเป็นต้องปิดบัง วิชยคุณเพียงแค่อยากรู้ในสิ่งที่ตัวเองถาม และญาติพี่น้องตรงหน้ามีหน้าที่ตอบคำถามของเขาก็เท่านั้นเอง

และคำถามดังกล่าวส่งผลให้พลอยแสงขยับตัวอย่างอึดอัด สีหน้าสลดลงเล็กน้อยอย่างคนรู้สึกผิดในใจเล็ก ๆ

“เอ่อ เห็นอย่างนี้ แต่พี่ซาญเขาเป็นคนดีคนหนึ่งเลยนะคะ เขาไม่ใช่คนประเภทที่เราจะสามารถใช้เงิน หรือผลประโยชน์ไปล่อใจ ให้เขายอมตกลง ทำตามเราได้ในที่แรก แต่จะพูดไป..มันก็ไม่พ้นเรื่องเงินอยู่ดี พลอยอยากใช้ คำว่า หนักัตถุญมากกว่า ถ้าไม่ใช่เพราะพ่อพี่ซาญ เขาเกิดเจ็บขึ้นมาถึงขั้นจะตาย เขาคงไม่ยอมรับเงื่อนไขของเรา”

ความลับของเจ้าบ่าวซึ่งกำลังถูกแพรงพราย ทำให้ควิของวิชยคุณ เลิกขึ้นดังแปลกใจ ในถ้อยความที่ได้รับฟัง

“เคยได้ยินแต่..ผู้หญิงแต่งงานเพราะเงิน หรือชดใช้หนี้ให้ครอบครัว เพิ่งรู้ว่า ผู้ชายก็มีแบบนี้ด้วยนะ”

“เพราะงั้น พลอยขอนะคะ พี่วิชยอย่าเอาไปพูดต่อกันแล้วกัน แค่นี้เป็นอยู่นี้ พี่ซาญเอง เขาก็คงอึดอัดมากพออยู่แล้ว ถ้าชีวิตมันไม่ย่ำแย่ ถึงขีดสุดแล้วจริง ๆ ก็คงไม่มีใครหรอกที่ยอมจำทน แต่งงานกับคนบ้า”

พลอยแสงพูดออกมา ด้วยความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ ในชะตากรรม ของบุคคลผู้ถูกกล่าวถึง ชายโชคร้ายที่ได้กลายเป็นพี่เขยของตนอย่าง เต็มตัวในวันนี้ และจะต้องอดทนใช้ชีวิตอยู่กับภรรยาสติไม่ดี ไปอีกนาน กว่าสองปี จนกว่าจะครบตามกำหนด ‘สัญญา’ ที่ได้ตกลงกันเอาไว้

ไม่ได้แต่งเพราะรัก หากแต่เป็นความสมัครใจยินยอม ยอมรับ ผลประโยชน์จากเงื่อนไข

เหตุผลเดียวที่เจ้าบ่าวยอมตกลงปลงใจ เพียงเพื่อต้องการต่อชีวิต ต่อลมหายใจ บรรเทาความทรมานจากโรคภัยที่กำลังรุมเร้าผู้เป็นบิดาของตนอยู่ในเวลานี้

แล้วไหนจะยังมีเรื่องของหนี้สินบานตะไท ที่ตนไม่ได้เป็นคนก่อขึ้น ด้วยอีกต่างหาก..

เมื่อมองจากตรงนี้ ห่างออกไปไม่ไกล ทั้งพลอยแสงและวิชายคุณต่าง มองเห็นร่างสูงโปร่งของเจ้าบ่าว ที่ยืนอยู่กับบิดาของเจ้าสาวได้ชัดเจนดตามองเห็นแม้กระทั่งสีหน้าท่าทางที่กำลังแสดงออกถึงอาการตกประหม่า แม้ว่าเจ้าตัวพยายามที่จะเก็บซ่อนมันไว้ ภายใต้ใบหน้าอันเรียบนิ่งสักเพียงใดก็ตาม

“ถ้าเป็นพี่ จะเรียกสักร้อยล้าน ถ้าต้องมาแต่งงาน กับยัยพิศนะนะ”

พูดจบก็ยกแก้วไวน์ขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมด ก่อนวางแก้วเปล่าลงบนโต๊ะ แล้วลุกเดินกลับไปหาผู้เป็นมารดา พลอยแสงผู้ถูกทิ้งให้หนึ่งแคว้ง อยู่คนเดียวตามลำพัง มองตามหลังญาติผู้พี่ไป จึงได้เห็นฝายนั้นรันทหลังมารดา ให้เป็นฝ่ายเข้าไปหาพ่อของตนและพี่ชาย ซึ่งคนทั้งสองกำลังตะเวน ทักทายแขกหรืออยู่อีกด้านหนึ่งของงาน

ไม่รู้หรือกว่า พี่ชายของเธอกำลังคิดที่จะทำอะไร บางที เขาอาจจะแค่อยากเข้าไปทำความรู้จัก กับสามีของคู่ปรับตลอดกาลอย่างพิศ ก็เป็นได้ หรือไม่ก็อาจเป็นด้วยความสงสารหรือเห็นใจในฐานะลูกผู้ชายด้วยกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นอะไรนั้น มันไม่สามารถทำให้หัวใจที่กำลังอึดอัดด้วยความสุขของเธอ ห่อเหี่ยวลงได้อย่างแน่นอน

พลอยแสงเป็นฝ่ายลุกขึ้นบ้าง ออกไปช่วยพ่อแม่รับรองแขกหรือทำหน้าที่ของเจ้าภาพ ด้วยจิตใจซึ่งเปี่ยมล้นด้วยความรู้สึกอันเป็นสุข

สุข.. ที่ไม่ได้เกิดจากความชื่นชมยินดี ที่ได้เห็นพี่สาวแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา

แต่สุข.. เพราะในอีกไม่ช้าไม่นาน เธอก็จะได้สวมชุดเจ้าสาวเดินเคียงคู่เข้าประตูวิวาห์ไปกับชายคนรัก สมหวังตั้งใจปองเสียที

บทที่ 3 เลือก

พระอาทิตย์ยามสาย ช่วงเช้าใกล้เที่ยงวันเริ่มแดดแสง
แรงร้อน แม้อยู่ใต้ร่มเงาของเต็นท์ผ้าหลังใหญ่ตั้งกำบังแดด แต่กระนั้น
เมื่อดเหงื่อก็ก็น้ำผุดพราย ซึมขึ้นตามใบหน้าและลำคอของใครบางคน ให้ต้อง
ใช้ผ้าเช็ดหน้าคอยยกขึ้นซับอยู่เป็นระยะ

ท่ามกลางใบหน้าของคนที่ไม่รู้จักมากมาย สุชาญได้แต่ยิ้ม
และยกมือขึ้นไหว้สวัสดิ์ทักทาย ยืนนิ่งในท่าสงบสำรวมเป็นไม้ประดับเคียง
กาย คอยรับฟังคุณอุดมชัยหรือ 'พ่อตา' ของตน พุดจาโอภาปราศรัยกับ
คนมากหน้าหลายตาไปเรื่อย ๆ ภารกิจของการเป็นเจ้าบ่าวในวันนี้ยัง
ไม่จบ สุชาญยังคงปฏิบัติหน้าที่ของตนต่อไป โดยพยายามที่จะไม่สนใจ
ต่อท่าทีหรือสายตาของใครต่อใคร ที่ล้วงแล้วแต่จับจ้องมองมายังตน
ด้วยนัยยะที่แตกต่างกันไป

จากคนเดินดินกินข้าวแกงธรรมดา จับพลัดจับผลูกลายเป็น
ลูกเขย ได้แต่งงานกับลูกสาวตระกูลเศรษฐีพันล้าน แม้จะเป็นเรื่องใน
วงแคบที่รับรู้รับทราบกันเพียงแต่เฉพาะในหมู่เครือญาติ กระนั้นสุชาญก็ได้
กลายเป็นหนึ่งในบุคคลสำคัญ บุคคลที่เหล่าผู้เฒ่าคนชราอหิวาภิวัณชย
ทุกคนต้องรู้จัก ในฐานะชายขี้อาย ผู้ก้าวเข้ามาช่วยแก้ไขเรื่องคำสาป
หนูดกถึงข้าวสารตัวหนึ่งที่ยังอ่านชะตากรรมไม่ออกว่า โชคดีหรือโชคร้าย
กันแน่ ที่หลงเข้ามาในวังวนพิลึกพิลั่นแห่งนี้

น้ำย่อยในท้องเริ่มเคลื่อนไหว ด้วยยังไม่มีอะไรตกถึงท้องตั้งแต่เช้า
สุชาญนี่ก็อยากปลีกตัวออกไปหาอะไรรับประทานสักครู่ก่อน แล้วจึงค่อยกลับ
มาช่วยคุณอุดมช่วยต้อนรับแขกเหรื่อใหม่ แต่นั่นก็เป็นได้เพียงแค่ความคิด
เพราะความเป็นจริงแล้วไซ้รู้ ตนคงทำเช่นนั้นไม่ได้ ต่อให้ต้องยืนอยู่แบบ
นี้จนหมดวันก็ต้องอดทนทำไป เพราะมันเป็นหน้าที่ตามพันธะ ซึ่งตัวเขา
เลือกพาตัวเองมาอยู่ในจุดนี้เอง

“คุณคะ ยืนรับแขกอยู่นานแล้ว เห็นอัยใหม่คะ คุณพักก่อนดีไหม
เดี๋ยวตรงนี้ ฉันดูแลเองค่ะ”

พิชญ์สินีเดินกลับมาหาสามีผู้ยืนรับแขกอยู่หน้างาน โดยมีพี่สาวและ
หลานชายรูปหล่อติดตามมาด้วย นางวิลาสินีในวัยร่วงโรยแต่ยังคงไว้ด้วยความ
งามสง่า ส่งยิ้มอ่อนหวานให้น้องเขย เช่นเดียวกับวิชัยคุณที่ใช้สายตามองจับจ้องไปยังสุชาญ และเผยรอยยิ้มอย่างเป็นมิตรให้แก่อีกฝ่าย

“นั่นสิครับ คุณน้ำ พักให้เจ้าบ่าวได้ดีมีน้ำ ทานอะไรบ้าง กว้างงาน
จะเล็กก็อีกตั้งนาน หมดแรงกันพอดี”

พิชัยของพลอยแสงเรียกบิดาเจ้าสาว ตามลำดับศักดิ์คือเป็นน้ำ
เพราะถึงแม้คุณอุดมช่วยจะมีอายุมากกว่าภรรยา แต่ก็ยังอ่อนปวกเปียกว่าพี่สาว
ของภรรยา หรือก็คือ มารดาของวิชัยคุณ

“จริงคะ คุณช่วย ตาวิชัยพูดถูก แขกส่วนใหญ่ก็คนกันเองทั้งนั้น
ทั้งสองคนนั่นแหละค่ะ พักกันสักหน่อยก่อนดีกว่าไหม ตรงนี้ก็เรียก
ยัยพลอยให้มารับแขกแทนไป ประเดี๋ยวตอนแขกกลับ ยังต้องมีมารำลากัน
อีกรอบ ออมแรงไว้ส่งแขกดีกว่านะคะ”

เพราะคุณแม่ลูกญาติสนิท พุดจาร์บส่งเข้าหากันเป็นอย่างดี
ด้วยเหตุนี้ คุณอุดมช่วยจึงหันไปพยักพืดหน้าเป็นเชิงอนุญาตให้ลูกเขย

ปลีกตัวไปพักได้ชั่วคราว สุชาญนี่ก็ขอบคุณน้ำใจจากคนแปลกหน้าที่ได้รับ เขายังคงเป็นฝ่ายยื่นรอให้พวกผู้อาวุโสทั้งสามท่าน พวกมันเดินกลับเข้าไป ในตัวคุณหาสน์ โดยมีเพื่อนใหม่ซึ่งมีสถานะเกี่ยวดองเป็นญาติกัน ยืนรือรอ อยู่ด้วยตรงนั้น เหมือนต้องการพูดอะไรบางอย่างกับตน

“คุณสุชาญ ผมวิเศษคุณ เรียกผมว่า วิเศษ ก็ได้”

“ครับ.. ผม ชาญ ครับ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“ไม่ต้องสุภาพนักก็ได้ ยังไงเราก็คอนกันเองแล้ว อย่างที่เห็น แม่ผมเป็นพี่สาวของคุณน้ำสี หรือแม่เจ้าสาวนั่นแหละ ผมแก่กว่ายายพิศสี่ปี แต่เราก็คือมาด้วยกัน สนทนกันมากชนิดที่เรียกได้ว่า แทบจะฆ่ากันตาย ถ้ามีโอกาสนะนะ เราไปหาที่เงียบ ๆ นั่งดื่ม นั่งคุยกันสักหนอยดีกว่า จริง ๆ ผมไม่ชอบออกงานหรอก ถ้าไม่ติดว่า โดนลากมาเป็นเพื่อนแม่ เหมือนอย่างวันนี้”

วิเศษคุณพูดพลางเป็นฝ่ายออกเดินนำหน้า ทำให้สุชาญจำต้องเดินตามไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นี่ก็ชื่นชมในความดูดีมีเสน่ห์ตามแบบฉบับ เพศบุรุษของอีกฝ่าย คนตรงหน้าเป็นผู้ชายในแบบที่เขาคงไม่สามารถที่จะเป็นได้ ต่อให้ใช้ความพยายามมากสักแค่ไหนก็ตาม

คนบางคนเกิดมามีรูปเป็นทรัพย์ บางคนมีทรัพย์เป็นฐานานุกรม ต้นทุนชีวิตของแต่ละคนไม่เท่ากัน และบุคคลผู้ซึ่งกำลังสาวเท้าก้าวเดิน ด้วยท่วงท่าแสนสบายอยู่ตรงหน้าของสุชาญนั้น ดูเหมือนมีพร้อมทุกสิ่งสรรพ โดยไม่จำเป็นต้องดิ้นรนขวนขวาย ไขว่คว้า ให้เดือดร้อนวุ่นวาย แต่อย่างไร

เหมือนกับเจ้าสาวของเขาด้วยเช่นกัน เธอคนนั้นมีชีวิตสมบูรณ์ พูนสุข เพียงพร้อมไปเสียหมดทุกอย่าง หากจะมีสิ่งใดตกหล่นหรือขาดเกินไปบ้าง มันก็คงไม่ใช่เรื่องใหญ่เรื่องโตในชีวิตแต่อย่างใด

คนพวกนี้.. ไม่เหมือนกับเขา..

เจ้าบ่าวและแขกเลือกนั่งลงตรงมุมลับสายตาคอนด้วยกัน หากจะมีช่วงเวลาใดที่พอจะผ่อนคลายจากความตึงเครียดได้บ้าง..ก็คงจะเป็นตอนนี้ ตอนที่สุชาญได้รับไมตรีจากเพื่อนใหม่ เพื่อนผู้ไม่ได้ลากเขามาเพื่อสอบถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น หรือแสดงท่าทีอะไรที่ชวนให้เกิดความรู้สึกอึดอัดใจ ตรงกันข้าม วิชยคุณทำเพียงแค่นั่งดื่มกินพูดคุยสัพเพเหระเป็นเพื่อนเจ้าบ่าว ทั้งใช้สายตาอันเย็นชาน่ากลัวคอยสกัดปิดเป้า ใครก็ตามที่จะเผลอเข้ามายุ่งวุ่นวายกับพวกตนในเวลานี้

อาจเป็นเพราะนึกถูกชะตาในหน้าตาท่าทางซื่อ ๆ ของอีกฝ่าย หรือไม่ก็อยากตรวจสอบดูเบื้องต้นให้แน่ใจ เพราะอย่างน้อย พิศมณีก็น่าเป็นเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง ที่ตนมีสิทธิ์ที่จะห่วงหวง

หวังใยในฐานะญาติสนิทชิดใกล้ ห่วงใยในฐานะคู่กัดและพี่ชายคนหนึ่ง..

วิชยคุณเหยียดยิ้มขึ้นตรงมุมปาก ขณะเลื่อนแก้วไวน์ไปตรงหน้าของอีกฝ่าย

“ขอบคุณครับ แต่ต้องขออภัย ผมไม่ดื่มนะครับ”

สุชาญรีบกล่าวปฏิเสธในน้ำใจดังกล่าว

“ไม่ดื่ม..เพราะไม่อยากดื่ม หรือว่า ไม่ดื่มอยู่แล้ว”

ได้ยินแบบนั้น ญาติผู้พี่ของพิศมณีจึงชักแก้วกลับ หลีกเลี้ยงการกระทำที่จะทำให้อีกฝ่ายรู้สึกอึดอัดหรือลำบากใจ

“ปกติ ผมไม่ดื่มอยู่แล้วนะครับ”

“แล้วบุหรี่ยะ สูบไหม”

“เคยลองครับ แต่ไม่ชอบก็เลยไม่ได้สูบ”

“คุณนี่.. คนดีเหมือนกันนะ แล้วอย่างอื่นล่ะ มีบ้างไหม”

ไม่ใช่ว่าตนไม่เข้าใจคำถาม แต่สุชาญเลือกที่จะอ้อมอ้อมบางแบนการตอบคำถามนั้น ความรู้สึกเดียวกันกับตอนที่ถูกคุณอุดมซัดซัดใช้ไต่ถาม ในครั้งแรกที่ต้องมาประสพพบเจอหน้ากัน แวบขึ้นมาในอก

“ผมก็ผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งแหละครับ ถ้าจะมีลองผิดลองถูกอะไรกันบ้าง มันก็เป็นประสบการณ์ชีวิตอย่างหนึ่ง”

“ตอบได้ดี ผมเชื่อในสายตาของคุณน้ำชัชณะ หมายถึง พ่อเจ้าสาวนะ ท่านคงมองคนที่จะมาเป็นผู้ชายได้ไม่ผิดหรอก ว่าแต่คุณเถอะ มันไม่ถนัดเลยใช่ไหม กับความต้องการมือกับพิศมณี”

ถ้อยความเหล่านั้นทำให้สุชาญชะงัก มือซึ่งกำลังจับช้อนตักอาหารในจานนิ่งค้างอยู่กลางอากาศ เขาหันไปมองคนพูดอย่างไม่เข้าใจในเจตนาของอีกฝ่าย ถ้าหากเพียงแค่อยากชวนคุย หรือรับฟังความคิดเห็นในเรื่องนี้ ก็คงดีไป แต่ถ้าหากไม่ใช่..ตนก็จำเป็นต้องระมัดระวังถ้อยคำ ไม่ให้ผลอหุลุดอะไรออกไปที่จะเป็นการทำให้ฝ่ายหญิงเสียหายในภายหลัง

แม้ไม่ได้รัก ไม่ได้ผูกพัน.. แต่การรักษาเกียรติและชื่อเสียงให้แก่กันและกัน นับเป็นพันธะหน้าที่อย่างหนึ่งของการเป็นสามีภรรยา สุชาญเรียนรู้และเข้าใจสิ่งนี้ได้ แม้ว่านี่จะเป็นการสมรสครั้งแรกในชีวิตของเขาก็ตาม

“ผมไม่รู้ว่าคุณหมายถึงคุณพิศในแง่ไหน ตอนนี้เธอป่วยและจำเป็นต้องมีคนคอยดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ส่วนผม.. ผมก็แค่คนที่ก้าวเข้ามาที่นี่ เพื่อช่วยเธอทำพันธะหน้าที่ของเธอ ให้สำเร็จลุล่วงไป คุณเป็นญาติกัน คุณคงพอรู้อยู่แล้วใช่ไหมครับว่า ผมหมายถึงเรื่องอะไร”

คิ้วข้างหนึ่งของวิษยคุณเลิกขึ้นอย่างนึกถึงในตัวอีกฝ่าย อดนึกชื่นชมในความเป็นสุภาพบุรุษที่สื่อออกมาผ่านทางถ้อยวาจาไม่ได้ คงต้องนับว่า โชคดีที่ยังพอหลงเหลือในตัวพิศมณีอยู่บ้าง อย่างน้อยโชคชะตาก็ไม่ได้ใจร้ายจนเกินไป ถึงได้ส่งคนที่ ‘พอใช้ได้’ ให้มารับบทเป็นคู่เทียมเคียงกัน เหมือนอย่างเช่นผู้ชายคนนี้

ยังนึกภาพไม่ออกเลยว่า หลังจากนี้แล้ว คนทั้งคู่จะใช้ชีวิตร่วมกันอย่างไร นอกจากร่วมเรียงเคียงหมอนกันนะหรือ.. ยิ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะ

ถ้านี้เป็นเพียงงานแต่งงานที่จัดฉากขึ้น เพื่อแก้คำสาป ทำลายอาถรรพ์
คุณทำว่า..นอกจากจะเสียเงินแล้ว คุณน้ำทั้งสองท่านคงไม่มีวันยอม
ให้ลูกสาวถูกผู้ชายที่ไม่สมฐานะกันแต่จะต้องอย่างแน่นอน

“ผมชอบคนพูดตรง ๆ นะ คุณสุชาญา พอจะเล่าเรื่องของคุณ
ให้ผมฟังสักหน่อยได้ไหม ว่าเป็นมาอย่างไร ถึงได้มาเป็นเจ้าบ่าวในวันนี้
ได้ ไม่ต้องห่วง คุณไว้ใจผมได้ ผมแค่อยากรู้ว่า เรื่องที่ผมได้ยินได้ฟังมา
มันตรงกันไหมก็แค่นั้นเอง”

ทั้งที่จะขอตัวลูกหนีไปจากตรงนี้ก็ได้อะไรบางอย่างในแวบตา
ของคนตรงหน้า ทำให้สุชาญาเลือกที่จะนั่งอยู่ต่อเพื่อสนทนากับอีกฝ่าย
ในเมื่อไม่ใช่เรื่องของเจ้าสาวแต่เป็นเรื่องของตน ชายหนุ่มก็มีสิทธิ์ที่จะ
ถ่ายทอดให้คนอื่นรับรู้รับฟังได้ เพียงแต่จะมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับ
การเปิดเผยของตัวเขาเป็นสำคัญ

ไม่มีอะไรหือหาว พิสดาร หรือประกอบไปด้วยสิ่งที่น่าตื่นตา
ตื่นใจ มันก็แค่ชีวิตธรรมดา ๆ ของผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งที่มีชื่อว่า ‘สุชาญา
ชำนาญโชค’ เท่านั้นเอง..

บ่ายแก่ ๆ ของวันอันแสนยุ่งเหยิงวันหนึ่ง เสียงโทรศัพท์
มือถือสภาพเก่าตกุ่นของสุชาญาแฉดดังขึ้น ท่ามกลางความเงิบสงบ
ภายในส่วนสำนักงานของฝ่ายจัดซื้อ บนตึกสูงใหญ่ย่านใจกลางเมือง
กรุง ซึ่งเป็นที่ตั้งของบริษัทแห่งหนึ่งของกลุ่มบริษัทในเครือ วณิชภาคย์
วัฒนา กรุ๊ป กลุ่มที่เกิดการรวมตัวของบริษัทขนาดใหญ่ ซึ่งดำเนินธุรกิจ
และมีบทบาททั้งในภาคอุตสาหกรรมและการส่งออกเป็นอันดับต้น ๆ ของ
ประเทศ เฉกเช่นเดียวกับกลุ่มประกอบการธุรกิจอื่น ๆ มากมายซึ่งล้วนแล้ว
แต่เป็นเส้นเลือดหล่อเลี้ยงภาคเศรษฐกิจอยู่ ณ เวลานั้น

สายเรียกเข้าที่ไม่ปรากฏชื่อ มีเพียงตัวเลขโชว์หราบบนหน้าจอ ทำให้สุชาณัฐรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย เขาวางปากกาในมือลงบนกองเอกสารปึกใหญ่ตรงหน้า ก่อนกดปุ่มรับสาย เพื่อที่จะได้ยินเสียงอันเคยคุ้นของใครบางคนดังลอดมาทักทายกัน

“-- ไง เพื่อนชาณัฐ ยุ่งอยู่ไหม คุณได้รีเปล่า --”

ในทีแรก สุชาณัฐตาลงด้วยความงุนงง ใช้เวลานึกทบทวน ค้นหาความทรงจำถึงบุคคลปลายสาย ผู้มีน้ำเสียงและวิธีการพูดที่ฟังดูเหมือนใครสักคนในความทรงจำ หลังผ่านไปราวสิบวินาที ถึงรำลึกขึ้นมาได้ในที่สุด

“นาย เอ่อ อรุณสวัสดิ์ ใช่ไหม”

“-- ใช่ เรียกชื่อกันซะเต็มยศเลย ใช่แล้วเพื่อน ฉันเอง นายนี้ความจำดีแฮะ สมแล้วที่เคยเป็นหัวหน้าห้อง --”

น้ำเสียงรื่นเริงของอีกฝ่าย ทำให้ภาพความทรงจำในวันวานเก่า ๆ ผุดขึ้นมาในหัว ภาพความหลังในช่วงเวลาที่ตนเคยมีความสุขกับการศึกษาเล่าเรียน สนุกไปกับการได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ

สำหรับสุชาณัฐ เขาไม่เคยลืมเพื่อนร่วมห้อง ผู้ซึ่งมีชื่อเสียงเรียงนามเป็นเอกลักษณ์และจดจำง่ายอย่างอรุณสวัสดิ์ แม้ไม่ได้สนิทสนมกลมเกลียวกันเท่าใดนัก เพราะต่างคนต่างอยู่กันคนละกลุ่มเพื่อน ทว่าเพื่อนชายคนที่กำลังต่อสายถึงตนอยู่ในตอนนี้ นั้น ก็นับได้ว่า เป็นคนดีมีน้ำใจคนหนึ่ง

เพื่อนคนนี้เป็นลูกคนรวยที่ไม่เย่อหยิ่งถือตัว มีอุปนิสัยว่าเรื่องเฮฮาและเข้ากันได้กับทุกคน แม้ในบางครั้ง อีกฝ่ายจะชอบทำอะไรแผลง ๆ หรือออกแนวมุกทะลุดุดัน ดีอันไปบ้างก็ตามที

“จำได้ดี ว่ายังไง มีอะไรรีเปล่า นายถึงโทรหาฉันได้นี่”

-- จะว่ามี..มันก็มีอะนะ แต่คุยทางโทรศัพท์มันไม่ค่อยสะดวก แล้วมันจะรบกวนเวลางานนายด้วยนะสิ เออจริงได้ไหม วันนี้นายเลิกงานก็โมง ออกมาเจอกันหน่อยดีกว่า ฉันอยากเจอนาย กินข้าวด้วยกันหน่อย นาน ๆ ที่ --"

"เฮ้ย นี่มันไม่กะทันหันไปหน่อยหรือ วันนี้ ฉันเลิกช้า ต้องทำงานล่วงเวลา กว่าจะไปเจอนายคงตึก เอาไว้วันอื่นก็แล้วกัน"

-- ไม่เป็นไร นายจะมาถึงตึกคืน เย็นคืน หรือที่ทุ่มก็ยามฉันก็จะรอเจอนาย ไปเจอฉันที่ร้าน.. --"

ไม่มีช่องว่างให้ปฏิเสธ หรือแม้แต่จะได้ตอบกลับ สุชาญได้แต่ถือโทรศัพท์ที่ค้างไว้แบบหู ฟังอีกฝ่ายร่ายชื่อสถานที่นัดพบเสร็จสรรพ ก่อนชิงวางสายไปอย่างรวดเร็ว ประหนึ่งกลัวโดนเขาปฏิเสธ

รู้สึกทะเล้น ๆ เหมือนมีอะไรบางอย่างที่ไม่ชอบมาพากลแอบแฝงทว่าในเวลานั้น งานที่กำลังเร่งรัดรอคอยการสะสางวางสุ่มกองเป็นตั้งอยู่ตรงหน้า ก็ได้ช่วยหักเหความสนใจออกจากเรื่องของเพื่อนเก่าจนหมดสิ้น

หากวันหนึ่งมีสิ่งลึกลับชั่วโงม แบ่งออกเป็นเวลาทำงานแปดชั่วโมง คนหนุ่มอย่างสุชาญก็จะทำงานสิบสองชั่วโมง โดยไม่มีปริปากบ่นหรือต่อรอง ต่อให้ต้องกลับออกจากตึกเป็นคนสุดท้าย ชายหนุ่มก็เต็มใจที่จะเป็นบุคคลนั้น หากมันจะทำให้เขามีรายได้เพิ่มขึ้นจากการทำงานล่วงเวลา

แม้แต่วันอาทิตย์ ซึ่งเป็นวันหยุดพักผ่อนเพียงวันเดียวของสัปดาห์ สุชาญก็ยังหารายได้เสริม ด้วยการรับจ้างลงบันทึกรายชื่อเอกสารให้กับสำนักงานบัญชีของรุ่นพี่ที่สนิทสนมกัน ผู้ซึ่งมองเห็นสภาพเศรษฐกิจที่เข้าขั้นย่ำแย่ของครอบครัวสุชาญ จึงได้ช่วยเหลือด้วยการแจกจ่ายงานพิเศษให้ทำ เพราะเจ้าตัวเย็นกรานไม่ขอรับน้ำใจเป็นตัวเงินโดยตรงขอรับเป็นงานใช้แรงกายและสมอง เพื่อให้ตัวเองยังคงมีความภาคภูมิใจเอาไว้หล่อเลี้ยงตัวตนดีกว่า

อดทนทำงานหนักติดต่อกันมาหลายปี โดยที่แม่แต่ตัวเองก็ยังไม่ยอม
ไม่เห็นเลยว่า จะสามารถลืมตาอ้าปาก ปลดเปลื้องตัวเองและครอบครัว
ออกจากภาระหนี้สินได้เมื่อไหร่

ปัจจุบัน สุชาญคงสถานะเป็นหนุ่มโสดก็จริง ทว่าความเป็นจริง
แล้วนั้น เขาเองกำลังคบหาอยู่กับผู้หญิงคนหนึ่งอยู่อย่างเงียบ ๆ ไม่ได้
เปิดเผยให้เป็นที่รู้แก่ใคร มันเป็นความรักที่แฝงเร้นด้วยความเจ็บปวด
ดูจน้ำผึ้งที่เคลือบเคล้าด้วยรสขมของยางไม้ สุชาญนั้นรู้ดีว่า น้ำ หรือ กุสุมา
แฟนสาวของเขาตั้งความปรารถนา ต้องการที่จะแต่งงานและสร้าง
ครอบครัวร่วมกันมากแค่ไหน แต่มันผิดตรงตัวเขาเอง..ที่ไม่สามารถให้
ในสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการได้ เมื่อเงินเป็นปัจจัยสำคัญในการใช้ชีวิต เป็นตัว
แบ่งแยกความจริงออกจากความเพ้อฝัน ทำให้คนเรารู้จุดยืนของตัวเอง
ว่า สามารถเป็นอยู่ได้แค่ในระดับไหน ด้วยเหตุนี้ เขายอมเป็นคนเห็นแก่
ตัว เป็นผู้ชายที่ไม่เอาไหน ดีกว่าลูกคนที่รักให้ต้องมามีชีวิตที่ยากลำบาก
เวียนว่ายในทะเลแห่งความทุกข์กายทุกข์ใจด้วยกัน

กุสุมา หญิงสาวแสนดี เรียบร้อย อ่อนโยนและอ่อนหวาน ผู้หญิง
ดี ๆ แบบนั้น ไม่ควรต้องเอาอนาคตมาฝากไว้กับผู้ชายที่ไม่มีอะไรเลย
นอกจากตัวกับหัวใจอันเปลือยเปล่า สุชาญรักกุสุมา แต่ในขณะที่เดียวกัน
เขาก็พร้อมยินยอมให้เธอจากไป เพื่อไขว่คว้าหาอนาคตที่ดีและมั่นคงกว่า
เพราะนั่นอาจเป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว เท่าที่คนตัวเปล่าทั้งเต็มไปด้้วยหนี้สินอย่าง
เขาจะพึงให้แก่เธอได้

*ความรักเป็นมากกว่าความรู้สึกรัก.. หากเรารักใครสักคนมากกว่า
ที่เรารักตัวเราเอง เราพร้อมทำทุกอย่างเพื่อเห็นแก่ความสุขของคนคนนั้น
เหมือนกับสุชาญในเวลานี้..ที่ถึงแม้จะรัก แต่ก็พร้อมที่จะหลีกทาง เพื่อสิ่งที่
ดีกว่า เพื่อชีวิตที่ดีกว่าของผู้หญิงที่เขารัก*

ชายหนุ่มยิ้มให้กับภาพถ่ายแทนตัวของกุสุมา ในโทรศัพท์เครื่องเก่าแต่ยังคงใช้งานได้ดีอยู่ ท่ามกลางกระแสวัตถุนิยมและการแข่งขันของชาวออฟฟิศ สุชาญเป็นเหมือนคนนอกคอกที่ทำตัวแปลกแยกและแตกต่าง แม้แต่การดื่มกินสังสรรค์ระหว่างเพื่อนร่วมงานช่วงคืนสุดสัปดาห์ เขาก็ยังเข้าร่วมด้วยน้อยมากจนแทบนับครั้งได้ ตลอดในช่วงระยะเวลาหลายปีที่ทำงานที่นี่

ที่ว่าคำคินนี้มีแขกพิเศษที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ อรุณสวัสดิ์คงต้องมีเรื่องสำคัญอะไรสักอย่าง ไม่อย่างนั้นคงไม่ติดต่อหาเขาอย่างแน่นอน

“ซาญ ทางนี้เพื่อน ทางนี้ ะ”

ภายในร้านอาหารที่มีผู้คนแน่นขนัด อรุณสวัสดิ์ลุกขึ้นยืน โบกไม้ โบกมือให้กับเพื่อนเก่าเพื่อนแก่ ผู้เคยร่ำเรียนมาด้วยกัน สมัยเมื่อครั้งยังเป็นเด็กนักเรียนชั้นมัธยมปลาย หลังจากนั้น พวกเขามีโอกาสได้กลับมาพบเจอกันอีกครั้งตามงานเลี้ยงรุ่นบ้าง และโดยส่วนตัวแล้วนั้น อรุณสวัสดิ์ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า วันหนึ่งข้างหน้า พวกตนจะได้โคจรกลับมาเจอกันใหม่ ด้วยวาระแปลกประหลาด ทว่าเต็มไปด้วยความจำเป็นของตน

ด้วยเวลาที่งวดลงทุกที แม้แต่วินาทีเดียวก็แสนมีค่า นับตั้งแต่ได้รับข้อมูลซึ่งเป็นเหมือนลายแทงขุมทรัพย์มาจากพลอยแสง อรุณสวัสดิ์ก็เข้าร่วมขบวนการทั้งหลายก็เริ่มต้นสืบเสาะแสวงหา บุคคลผู้เข้าข่ายตามความน่าจะเป็นในทันที ฟังดูอาจเป็นเหมือนเรื่องล้อเล่นเหลวไหล ทว่าเงื่อนไขไร้สาระพรรคนี้ ดันตกอยู่ในมือของกลุ่มบุคลากรที่พร้อมจะเอาจริงเอาจัง มันจึงเกิดเป็นแรงขับเคลื่อนผลักดัน ให้ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถกลายเป็นเป็นจริงขึ้นมาได้ ขอเพียงไม่เลิกล้มความตั้งใจหรือความพยายามกันเสียก่อน

ผู้ชายมากมายเข้าขามีคุณสมบัติตามลักษณะเบื้องต้นที่ต้องการ แต่พอต้องมาทำการคัดกรองอีกชั้นแล้วนั้น กลับพบว่า คนที่คุณสมบัติไม่ตรงนั้นกลับมีมากกว่า งานนี้ไม่ได้ง่ายตายเลย มันเหมือนกับการเหวี่ยงแหลงไปในน้ำ ก่อนจะตักมานั่งคัดแยกปลาทิ้งไป เพื่อเลือกเอาเพียงตัวเดียวที่ตรงตามความต้องการที่สุด

อรุณสวัสดิ์ไม่ได้นึกถึงสุขภาพในตอนแรก เพราะมันไม่มีเหตุจูงใจอันใดเลย ที่จะทำให้นึกถึงเพื่อนร่วมรุ่นคนนั้นขึ้นมาแม้แต่น้อย ทว่าในคืนหนึ่ง ตอนที่เขากำลังคร่ำครวญกับการอ่านเอกสารกองโต หรือก็คือ ประวัติของคนมากมาย มันคือข้อมูลปริมาณมหาศาลที่บรรดาญาติพี่น้องได้ทำการสืบค้น รวบรวมและส่งต่อให้แกกัน ข้อมูลที่ทำให้อรุณสวัสดิ์รู้สึกประหนึ่ง ตนกำลังแหวกว่ายอยู่ในมหาสมุทรอันแสนกว้าง ทว่ามองไม่เห็นขอบฝั่งหรือเกาะแก่งใดให้ได้หยุดพัก แม้แต่แผ่นไม้ลอยน้ำช่วยพยุงแรงสั๊กแผ่นก็ยังหาไม่มี

ขณะกำลังใช้สมาธิจดจ่ออยู่กับการอ่าน ประวัติของคนแปลกหน้าทั้งหลายอยู่อย่างเสียบ ๆ ตามลำพังในห้องส่วนตัว พลันมีเสียงวัตถุหนึ่งตกกระทบพื้นห้อง ท่ามกลางความเงียบของยามราตรี ส่งผลให้เขาผลอสะดุ้งโหยงด้วยอารามตกใจ ก่อนเหลียวหันหลังกลับไปมองต้นเหตุของเสียงดังกล่าว

หนังสือเล่มหนึ่งเปิดคว่ำหน้าอยู่บนพื้น มันเป็นหนังสือรุ่นของโรงเรียนสมัยตอนที่ตนศึกษาอยู่ชั้นมัธยมปลาย บันทึกความทรงจำแห่งปางหลังที่อรุณสวัสดิ์เก็บไว้นานบนชั้นหนังสือ จนแม้แต่ตัวเขายังลืมเลือนไปแล้วว่า มีหนังสือเล่มนี้อยู่กับตัว

ลุกขึ้นจากโต๊ะเขียนหนังสือ เดินไปก้มลงเก็บอย่างไม่คิดอะไร เพียงแค่นึกแปลกใจว่า มันหล่นลงมาได้อย่างไร ในเมื่อไม่มีลมหรือสิ่งอื่นใดมาเป็นตัวการ ทำให้หนังสือขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวจนร่วงหล่นลงมา

จังหวะที่มือเอี๋มแตะะถูกหนังสือ พลันสายตาของอรุณสวัสดิ์ เหลือบเห็นปลายเท้าของใครบางคนมายืนอยู่ตรงหน้า มันเป็นเท้าคู่หนึ่งของสตรี เมื่อพิจารณาจากนิ้วเท้าและส่วนโค้งของฝ่าเท้าอันซีดขาว ที่โผล่พ้นออกมาจากปลายผ้าถุงสีส้มอมแดง สีของผ้าที่ทำให้จิตคิดประหวั่น โพล่เน็กไปถึงบุคคลเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

ย่าชวดวันดี !

เสียรววินาทีที่ชายหนุ่มร้องอุทานออกมา พร้อมด้วยอาการ ใจระตุกวบหาย ทำคู่ดังกล่าวก็พลันหายวับไปจากตรงหน้า รวกับว่าเป็นเพียงภาพหลอนที่เกิดจากการนึกคิดไปเอง

เนิ่นนานหลายนาที่ที่อรุณสวัสดิ์ยืนนิ่งอึ้ง ตัวแข็งค้าง ความหวาดกลัวและตกใจตีกันให้วุ่นวายอยู่ในอกที่เต็นระทึกโครมคราม หากนี่ไม่ใช่อาการตาฟาด มันจะเป็นประสบการณ์ครั้งแรกของการได้เผชิญหน้า กับสิ่งลึกลับอย่างดวงวิญญาณ และเป็นวิญญาณบรรพบุรุษคนสำคัญ ที่ลูกหลานต้องให้ความเคารพยำเกรงเสียด้วย

อรุณสวัสดิ์ยื่นมืออันสั่นออกไป หยิบเอาหนังสือรุ่นขึ้นมาถือไว้ กับตัว ดวงตาลูกโพล่งขึ้นทันใด เมื่อโพล่มองลงไปเห็นตัวเลขและตัวอักษร บนหน้ากระดาษ ที่นิ้วมือของตนบังเอิญสอดคกลางค้ำคาง ภายใต้อุปถัมภ์ ครึ่งตัวของเด็กหนุ่มในเครื่องแบบนักเรียนที่จ้องมองมายังเขา ด้วยรอยยิ้มบางเบาเหมือนกับรูปคนอื่น ๆ ภายใต้อาณาเดียวกัน ข้อมูลส่วนตัวสั้น ๆ ที่พิมพ์กำกับไว้ข้างใต้ นั้น ทำให้อรุณสวัสดิ์จ้องมองจนตาแทบถลน

นายสุชาญ ชำนะโชค เลขที่ ...

ว/ด/ป เกิด 25 สิงหาคม ....

ที่อยู่ติดต่อ .....

คติประจำใจ .....

“เฮ้ย! นี่ชาบูมันเกิดวันและเดือนเดียวกับยัยพิศเลยนี่หว่า แล้วยังมี ซอ.. ซอ.. มีซอข้างทั้งในชื่อและนามสกุลด้วย หรือว่า.. ย่าชวดต้องการเพื่อนผมคนนี้ ใช่ไหมครับ ท่านมาหาผม เพราะต้องการทำให้ผมรู้ว่าเป็นคนนี้ใช่ไหม!”

ท่ามกลางความเงิบและอากาศอันว่างเปล่า อรุณสวัสดิ์พูดเสียงดังจนเกือบเป็นตะโกน ยกหนังสือแกลงไปมาอยู่คนเดียวราวกับคนบ้า นึกคิดเองเออเองด้วยความตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ เขาได้เบอร์โทรติดต่อปัจจุบันของสุชาฎ ด้วยความช่วยเหลือจากเพื่อนคนอื่น ๆ ที่ยังคงติดต่อหรือไปมาหาสู่กัน มันไม่ใช่เรื่องยากแต่อย่างใดกับการติดต่อเพื่อนเก่า แต่มันยากตรงที่เขาจะต้องโน้มน้าวอีกฝ่ายอย่างไร ถ้าหากสุชาฎเกิด ‘ใช่’ คนที่พวกเขาติดตามหาตัวขึ้นมาจริง ๆ

หลังจากนั้นเพียงไม่กี่วัน แผนการหลอกล่ออีกฝ่ายให้ออกมาพบเจอหน้ากัน.. จึงอุบัติขึ้นในที่สุด

“สวัสดิ์ค่ะ”

“สวัสดิ์ครับ”

สุชาฎที่เดินมาถึงโต๊ะ ยกมือขึ้นพนมรับไหว้ตอบกลับหญิงสาว แปลกหน้าสองคน ผู้นั่งอยู่ด้วยกับอรุณสวัสดิ์ แม้เวลาล่วงเลยจนเกือบเข้าใกล้สามทุ่มแล้ว ทว่าลูกค้ายังแน่นชนิดเต็มร้าน แสดงให้เห็นถึงชื่อเสียงและความเป็นเลิศในด้านรสชาติอาหารที่สามารถดึงดูดให้คนมาใช้บริการได้อย่างไม่ขาดสาย

“ชาฎ ขอแนะนำ คนนี้ รุ่งทิวา แฟนฉัน ส่วนคนนี้ พลอยแสง น้องสาว เป็นลูกพี่ลูกน้องของตัวเอง”

อรุณสวัสดิ์เลื่อนเก้าอี้ตัวที่ว่างข้างกันออก อำนวยความสะดวกให้เพื่อนทวดตัวลวงนั่ง สุชาฎออกอาการเก๋กั๊ว วางเนื้อวางตัวไม่ถูกอยู่บ้าง เมื่อต้องนั่งอยู่ต่อหน้าหญิงสาวสวยสองคน ที่ต่างใช้สายตาจับจ้องมองมายังตน ดังกำลังสำรวจตรวจตราอยู่อย่างเต็มที่

..พากันมองชนิดผิดสังเกต แลดูกระตือรือร้นกับการจ้องมอง เหมือนต้องการค้นหาอะไร..

“รูด นายมีอะไรหรือเปล่า ถึงได้ติดต่อหาฉัน วันนี้”

“มาเหนื่อย ๆ หิว ๆ ทานอะไรสักหน่อยก่อน เพื่อน เดี่ยวค่อยคุยก็ได้”

อรุณสวัสดิ์พูดด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม หันไปทางสองสาว พยักหน้า นิดเป็นการส่งสัญญาณให้แกกัน ทั้งพลอยแสงและรุ่งทิวาจึงขยับตัว ทำท่าจะลุกขึ้นพร้อมกัน

“นายนั่งทานอะไรไปกลาง ๆ ก่อนนะ สั่งเลยไม่ต้องเกรงใจ วันนี้ ฉันเป็นเจ้าของ เดี่ยวยังงี้ ขอออกไปส่งสองสาวตรงลานจอดรถก่อน พอดีว่า..พวกนี้เขาจะกลับกันอยู่แล้ว แเบบเดียวเพื่อน เดี่ยวฉันมา”

เพราะอีกฝ่ายบอกกล่าวเช่นนั้น สุชาญจึงได้แต่พยักหน้ารับคำ มองตามหลังเพื่อนที่เดินเคียงคู่ไปกับสาวคูใจ คนทั้งคู่แลดูรักใคร่และเอาใจใส่กันเป็นอย่างดี สมกับที่มีรักหวานชื่นเป็นสายสัมพันธ์ระหว่างกัน

ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา ป่านนี้ พี่สาวและหลานสาวคงเตรียมตัวเข้านอนกันแล้ว เหลือตัวเขากลับเข้าบ้านเป็นคนสุดท้าย นอนดึกหน่อยคืนนี้คงไม่เป็นไร พรุ่งนี้เป็นวันเสาร์ซึ่งยังต้องทำงานอีกวัน ประเดี๋ยววันอาทิตย์ค่อยนอนให้เต็มอ้อมไปเลยทีเดียวก็น่าจะได้

นั่งมองดูอาหารมากมายที่วางเรียงรายจนแทบล้นโต๊ะ บางจานมีร่องรอยถูกตักทานไปเพียงไม่กี่คำด้วยซ้ำ ประเมินราคาค่าอาหารแล้ว น่าจะเอาเรื่องอยู่หลายพัน แต่สำหรับเพื่อนคนนี้แล้วนั้น คงจ่ายได้อย่างไม่ต้องเสียเวลาคิดให้วุ่นวาย คนมีเงินย่อมมีศักยภาพมากพอที่จะใช้จ่ายเพื่อลิ้มรสความสบายกายสบายใจ สามารถทำอะไรก็ได้ตามกำลังทรัพย์ของตน

สุชาญรู้สึกอึดอัดขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก อยากรู้อยากเห็นให้เสร็จสิ้น ล้วงวงโดยไว นั่งนิ่งโดยไม่แตะต้องอะไรบนโต๊ะอาหารเลยแม้แต่อย่างเดียว

“คนนี่โอเคเลยนะ พี่รุ่น ดูตรงตามลักษณะอย่างที่เราต้องการเลย”

ณ ลานจอดรถด้านข้างร้านอาหาร ชายหญิงทั้งสามยังคงจับกลุ่มยืนสนทนากัน ในเรื่องสำคัญของพวกตัว พอได้ยินได้ฟังญาติพี่น้องของแฟนหนุ่มบอกกล่าวออกมาเช่นนั้น รุ่งทิวาจึงหันไปคว้าเอามือของอรุณสวัสดิ์มากุมไว้ แสดงออกถึงท่าทางซึ่งเต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจ ไฟแห่งความหวังที่มอดลงจนเหลือแสงเพียงริบหรี่ บัดนี้กลับสว่างเจิดจ้าขึ้นมาใหม่ ชายหนุ่มบีบมือของแฟนสาวตอบกลับไป ดุจต้องการให้คำมั่นสัญญาว่า เขาจะต้องฝ่าฟันอุปสรรคในครั้งนี้อย่างให้ได้เช่นกัน

“พี่ก็คิดเหมือนกันว่า น่าจะใช้ น่าจะเป็นเพื่อนพี่คนนี้แหละ ย่าชวดท่านคงไม่หลอกพี่หรอก”

“เฮลละ ถ้าอย่างนั้น พลอยฝากพี่รุ่นด้วยนะคะ แต่ถ้ามีปัญหาติดขัดยังไง บอกพลอยด้วย เราจะได้ช่วยกันหาทางแก้ไข คนอื่นเท่าที่ดู ๆ มา ไม่ผ่านเลยนะในสายตาพลอย คนนี้นะ ถึงจะดูเรียบ ๆ หน้าตาทำทางธรรมดาไปสักหน่อย แต่ก็น่าจะโอเคอยู่”

พลอยแสงหยิบเอากุญแจรีโมทรถยนต์ ออกมาจากในกระเป๋าถือใบเล็กทว่าราคาแพงระยับ จุดประสงค์ของการมาในครั้งนี้ เพียงเพื่ออยากมาดูหน้าค่าตาของบุคคล ตามคำบอกเล่าของญาติผู้ใหญ่ให้แน่ใจ ส่วนจะพูดตกลงกันเช่นไร ได้ความหรือไม่อย่างไร ก็คงต้องปล่อยให้เป็นที่ของพี่ชายเป็นคนจัดการ

“เพื่อนพี่คนนี่ สมัยตอนเรียนด้วยกัน เขาเป็นคนหัวดี เรียนเก่ง แต่นิสัยค่อนข้างเป็นคนเงียบ ๆ ไม่ค่อยพูดค่อยคุยกับใคร แต่ก็เป็นคนดี มีน้ำใจกับเพื่อน ๆ คนหนึ่ง เออ..หนักใจเหมือนกันนะ ถึงจะรู้มาจากเพื่อนคนอื่นว่า เจ้าตัวยังไม่ได้แต่งงานหรือมีครอบครัวก็เถอะ แต่ถ้าเขามีแฟนอยู่แล้ว มันก็พูดลำบากอยู่”

“คนเป็นแฟนกันได้ มันก็เลิกกันได้นะ แต่ยังไม่ต้องรีบเลิกกันตอนนี้ก็ได้ เอาไว้ถึงตอนผ่านด่านคนบ้าในบ้านพลอยให้ได้ก่อน ถึงตอนนั้นค่อยจัดการปัญหาเรื่องนี้กันอีกที”

ขณะที่กำลังพูดอยู่นั้น นัยน์ตาของพลอยแสงวามวาวขึ้นมาดูบหนึ่ง อรุณสวัสดิ์ที่เฝ้ามองไปเห็นถึงกับชะงัก ด้วยแววตาดังกล่าวช่างแลดูละม้ายคล้ายคลึงกันกับคนเป็นพี่สาวที่น่าประหลาด ถึงแม้พี่น้องสองสาวบ้านนี้ดูเหมือนจะไม่ค่อยลงรอยกันสักเท่าไร แต่คนน้องเองคงไม่รู้ลึกตัวหรือกว่า ตัวเองนั้นก็ได้ซึมซับรับเอาอิทธิพลจากพี่สาวมาไม่ใช่น้อย

คำพูดคำจาอาจฟังดูผิดแผกแตกต่าง หากความมุ่งมั่นในเจตนาไม่ว่าต้องการจะกระทำสิ่งใดก็ตาม แลดูแรงกล้าไม่แพ้กัน

หลังส่งคนรักและญาติสาวขึ้นรถ แยกย้ายกันกลับบ้าน อรุณสวัสดิ์สุดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ รวบรวมความกล้า ก่อนกลับเข้าไปในร้าน เริ่มต้นพูดคุยกับเพื่อนเก่าที่ไม่พบเจอกันนานหลายปี ขวนสนทนาเรื่อยเปื่อยเรื่องสัพเพเหระทั่วไป ก่อนจะค่อย ๆ วกเข้าสู่เรื่องที่เป็นแก่นหรือสาระอันแท้จริงของการสนทนา ในท้ายที่สุด

“ซาญ นายจะว่ายังไง ถ้าหากฉันอยากจะขอ.. ให้นายไปพบกับคนคนหนึ่ง”

อรุณสวัสดิ์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไปจากเดิม มองสบตากับคู่สนทนาด้วยแววตาจริงจังปนขอร้อง

“ใครหรือ”

สุชาญมองจ้องหน้าเพื่อน ถามกลับด้วยนัยกสงสัยในท่าที่ส่อพิรุณอย่างเห็นได้ชัดของอีกฝ่าย

“ผู้หญิงคนหนึ่ง เธอเป็นญาติของตนเอง พี่สาวของพลอยแสงน้องคนเมื่อกี้ที่เพิ่งกลับไปนะ”

“อ้อ แล้ว.. ทำไมฉันต้องไปพบกับเขาด้วยล่ะ”

นั่นนะสิ ! มีเหตุผลกลใดหรือที่ต้องไปพบเจอกัน.. อรุณสวัสดิ์
เหงื่อตกกับคำถามย้อนกลับ นึกหาคำตอบที่ฟังดูพอเข้าท่าเข้าทางจน
หัวหมุนเป็นลูกข้าง เขาไม่ใช่คนประเภทที่สามารถรับมือกับสถานการณ์
เฉพาะหน้าได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานการณ์ในตอนนี้อย่างที่ตัวเอง
เรื่องเหลือเชื่อให้มันน่าหนัก มีเหตุผลมากพอที่จะชักจูงใจคนได้

แต่ถ้ามันยากลำบากจนเกินไป สู้จัดเอาความจริงใจออกมา
เปิดเผย ให้รับรู้กันตรง ๆ ไปเลยดีกว่า..

“เพราะนายคือคนที่อาจช่วยฉันได้ยังไงละ ชาญ.. เพื่อน ถ้าฉันเล่า
อะไรให้นายฟัง นายอย่าหัวเราะฉัน และขอให้อดทนฟังจนจบด้วยนะ”

ประโยคดังกล่าว ทำให้คิ้วของสุชาญเล็กขึ้นด้วยความประหลาด
ใจ ความจำเป็นอันใดกันหนอ..ที่ทำให้อีกฝ่ายถึงกับต้องมาขอความช่วยเหลือ
จากคนอย่างเขา ได้แต่นิ่งฟังเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งกำลังถูกถ่ายทอดออก
มาจากปากเพื่อนชาย โดยไม่เอ่ยขัดหรือทักท้วงแต่อย่างใด

และเมื่ออดทนฟังจนจบครบกระบวนการ ความ สุชาญก็ทำเพียงแค
ปฏิบัติอย่างไว้เฉยๆ

“ฉันคงช่วยอะไรนายไม่ได้หรอก และฉันคงไม่ใช่คนที่นายตามหา
ด้วย ยังมีคนอื่นอีกเยอะแยะที่เป็นไปได้ อีกอย่าง..ฉันมีแฟนอยู่แล้วนะ รุณ
ต่อให้นายแค่อยากจะทำฉัน ให้ไปรับบทเป็นเจ้าบ่าวปลอม ๆ อะไรนั่น
ฉันก็ไม่รับทำหรอก ฉันจะไม่ทำให้แฟนของฉันต้องเสียใจ”

“ฉันเข้าใจ ฉันรู้อยู่แล้วว่า นายคงต้องพูดแบบนี้ แต่อย่างน้อย
ถ้ามันพอจะเป็นไปได้ นายก็ช่วยเก็บเอาข้อเสนอของฉันไปคิดดูสักหน่อย
ก็แล้วกัน นี่มันอาจฟังดูน่าเกลียดไปสักหน่อย แต่ฟังนะ ฉันยินดีที่จะให้
นายหนึ่งแสนบาท แลกกับการเข้าพิธีแต่งงานแค่วันเดียว”

คนรวยมักใช้เงินแก้ปัญหา เพราะมันเป็นวิธีที่รวดเร็วและเบ็ดเสร็จ เด็ดขาดในทีเดียว ตัวของอรุณสวัสดิ์เองรู้ดีว่า วิธีนี้มันสุ่มเสี่ยงทำลายความสัมพันธ์ฉันเพื่อนที่มีต่อกัน แต่คนเราเดินหน้าแล้วย่อมถอยหลังกลับไม่ได้ ถึงขนาดต้องใช้เงินซื้อเพื่อน เขาก็จำเป็นต้องทำ

เพื่อรุ่งทิวา เพื่อผู้หญิงที่ตนอยากให้มีความสุขมากที่สุดในโลก เพื่อประตู่วิวาห์ที่ต้องไปให้ถึงฝั่งฝัน

สุชาญไม่ตอบรับอะไร นอกจากลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินออกมาจากโต๊ะอาหาร โดยไม่หันไปรำลืออีกฝ่ายแม้แต่คำเดียว

“เดี๋ยวก่อนสิ ซาญ ! ฉันไม่ได้มีเจตนาจะดูถูกนายนะ เพื่อน”

อรุณสวัสดิ์รีบลุกติดตามอีกฝ่ายไปทันที คว้าบัตรเครดิตส่งให้แก่บริกรเพื่อชำระค่าอาหาร ผู้ชายทั้งสองเผชิญหน้ากันอีกครั้งตรงลานจอดรถ สุชาญเอ่ยด้วยเสียงราบเรียบเฉกเช่นเดียวกับสีหน้า ขณะไขกุญแจเปิดประตูรถคันเก่าขึ้นไปนั่งฝั่งคนขับ

“ฉันไม่ได้มาที่นี่ เพื่อเป็นเครื่องมือให้กับใคร ฉันอุตส่าห์มาวันนี้ เพราะคิดว่า นายอยากเจอฉัน ไปหาคนอื่นเถอะ คนที่พร้อมและเต็มใจจะช่วยนายมากกว่าฉัน ขอบใจที่ยังนึกถึงกันนะ อรุณสวัสดิ์”

“ฉันขอโทษ สุชาญ ลืมที่ฉันพูดไปซะเถอะ ฉันคงเครียดมากจนเกินเหตุ นายมีผู้หญิงที่นายรักใช้ใหม่ ฉันก็มีเหมือนกัน นายก็เห็นรุ่งแล้วนี่ ถึงเธอจะยิ้ม จะดูเหมือนไม่มีอะไร แต่ฉันรู้ดีว่า แพนฉันเขาทุกขใจแค่ไหน และถ้าฉันแก้ปัญหาไม่ได้ เราสองคนต้องเลิกกัน ต้องแยกทางกัน ฉันเจ็บปวดมากนะ เพื่อน”

คนพูดลงทุนเกาะประตูรถของอีกฝ่ายเอาไว้ ทำให้สุชาญไม่อาจออกรถไปได้ในทันที และพอได้ยินได้ฟังเช่นนั้น ใจของเขาก็พลันอ่อนลงด้วยบังเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจขึ้นมาแทนที่

ปัญหาของแต่ละคนเล็กใหญ่ไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับความสามารถในการแบกรับปัญหานั้น ๆ ลองมองในมุมกลับ หากเป็นตัวเขาเอง ไม่น่าจะ ก็คงเลือกที่จะทำแบบเดียวกับที่อีกฝ่ายกำลังทำอยู่เช่นกัน

หากจะเปรียบไป รุ่งทิวา ก็คล้ายกันกับ กุสุมา คือพวกเธอเป็นผู้หญิงที่มีความไฝ่ฝัน มีความปรารถนาที่จะได้แต่งงาน สร้างครอบครัวอบอุ่นสมบูรณ์พร้อมกับผู้ชายที่ตนรัก

..ผิดด้วยหรือที่ทำไมเพื่อรัก ผิดด้วยหรือที่คนเราย่อมอยากทำทุกวิถีทาง เพื่อให้สมหวังดั่งตั้งใจ..

สุชาฎาผินหน้าไปหาเพื่อนผู้ยื่นเกาะอยู่ด้านนอกรถ พูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล เพื่อใช้เป็นตัวล่อว่าตนไม่ได้รักใคร่ใคร่แต่อย่างใด

“ฉันไม่โกรธนายหรอก รุณ แต่ถึงอย่างไร ฉันก็ช่วยนายไม่ได้อยู่ดี เข้าใจฉันด้วยนะ”

“ไม่เป็นไรหรอก แค่นายไม่โกรธฉันก็พอ เรายังเป็นเพื่อนกันอยู่ นะ และถ้านายมีอะไรที่ฉันพอจะช่วยได้ ก็ขอให้บอกกันมาได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ นายมีเบอร์ฉันแล้วนี่ หรือว่า ๆ โทรมาคุยเล่นกันก็ได้ ช่วงนี้เครียด ๆ ถ้ามีคนช่วยรับฟังฉันระบายบ้าง ก็คงจะดีเหมือนกัน”

“ถ้าจั้น..ฉันขอตัวก่อนนะ”

“โชคดี เพื่อน เดินทางปลอดภัย”

“ขอบใจ นายเองก็เช่นกัน”

รถยนต์คันเก่าเลี้ยวออกไปจากลานจอด แล่นลับหายไปจากสายตาของอรุณสวัสดิ์ ผู้ซึ่งยังคงยืนมองส่งไกลอก่าอยู่ ณ ที่เดิม ไม่ได้ขยับเขยื้อนไปไหน เขาล้วงหยิบเอาโทรศัพท์ที่มีชื่อจากกระเป๋ากางเกงขึ้นมา กดเบอร์โทรหาใครบางคน ก่อนกรอกเสียงเข้มกึ่งเครียด รายงานสถานการณ์กับคนปลายสาย

“ครับ คุณลุง ผมรูณเองครับ ผมลองแยม ๆ ลองเจาะจาดูแล้วครับ แต่เขาไม่เอาด้วย ปฏิเสธทำเฉยเลย ใจแข็งน่าดู แต่ผมได้เปิดช่องเอาไว้แล้ว ตามที่คุณลุงบอกครับ ถ้าอย่างนั้น ตอนนี้ผมขอฝากให้เป็นธุระของคุณลุง ช่วยจัดการต่อ ตามแต่คุณลุงจะเห็นสมควรเลยครับ”

อรุณสวัสดิ์ฟันลมหายใจออกทางปาก ปลอ่ยให้ไฟหน้าจอโทรศัพท์มือถือมีดับไป พร้อมกับรายชื่อคู่สนทนาลำดับสุดท้ายที่หายวับไปพร้อมกัน ‘คุณลุงอุดมชัย’

ปู่ของเขามีศักดิ์เป็นน้องชายร่วมบิดากับปู่ของพลอยแสง พวกเขาต่างใช้นามสกุลเดียวกัน ต่างมีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน ทั้งทางสายเลือดและสัมพันธ์ภาพครอบครัว

และนอกจากจะเป็นบิดาของพิศมณีและพลอยแสงแล้ว คุณลุงอุดมชัยผู้นี้ยังเป็นหนึ่งในคณะกรรมการฝ่ายบริหารระดับสูง ทั้งยังเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของกลุ่มบริษัทในเครือ วณิชภาคย์ วัฒนา กรุ๊ป อีกด้วย